

שמונה פרקים לרמב"ם (מנוקד, ללא עיצוב)

מהדורה מנוקדת, מתפרסמת
ברשות הוצאת בית אל

מחבר: רבי משה בן מימון

אמר שמואל בן-יודא אבן תבון:

אמר הרב המחבר, זכר צדיק לברכה:

הנה בארנו בפתיחת זה החבור, מה היתה הסבה בשום
המחבר זאת המסכת בזה הסדר; וזכרנו גם כן
התועלת בזאת המסכת (הקדמה לסדר זרעים). ויעדנו
פעמים רבות במה שקדם בזה החבור, לדבר בזאת המסכת
בענינים מועילים ולהאריך בה קצת אריכות (שם) - מפני
שהיא קטנה. ואף על פי שתראה מבארת וקלה להבין
ולעשות מהשכללת - אינה קלה על כל בני אדם, ואין כל
ענינה גם כן מובנים מבלי פרוש ארה, עם היותה מביאה
לידי שלמות גדולה והצלחה אמתית - ומפני זה ראיתי
להרחיב בזה המאמר. וכבר אמרו רבותינו, זכרונם לברכה,
האי מאן דבעי למקוץ חסידא לקיים "מלי דאבות" (בבא קמא

ל א). ואין אצלנו מעלה גדולה מחסידות אלא נבואה - והיא המביאה אליה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: "חסידות מביאה לידי רוח הקדש" (משנה סוטה ט טו). - הנה התבאר מדבריהם, שקיום מאמרי זאת המסכת מביא לידי נבואה. והנני עתיד לבאר אמתת הדבר ההוא, מפני שהוא כולל חלק גדול מהמדות הטובות.

וראיתי להקדים קדם שאתחיל בפרוש ההלכה, פרקים מועילים; ידע מהם האדם הקדמות, ויהיו לו גם כן מבוא ומפתח במה שאני עתיד לפרש. ודע, שהדברים אשר אמר בפרקים אלו ובמה שיבא מן הפרוש, אינם דברים שבדיתים מעצמי, ולא פרושים שחדשתים. אמנם הם ענינים לקטתים מדברי חכמים במדרשות ותלמוד וזולתם מחבוריהם; ומדברי הפילוסופים גם כן הקדמונים והחדשים, ומחבורי הרבה בני אדם - ושמע האמת ממי שאמרה.

ואפשר שאביא לפעמים מאמר אחד כלו מספר המפורסם בלשוננו - ואין בכלזה רע. ואיני מתפאר במה שאמרו מי שקדם ממני - שאני כבר התודיתי בזה - ואף על פי שלא אזכיר: "אמר פלוני" - שזה אריכות אין תועלת בה. ואפשר שיהיה מביא זכרון שם האיש ההוא לחשב מי שאין לו חף: שהדבר ההוא נפסד ובתוכו רע, שלא יבינהו - ומפני זה ראיתי שלא לזכר האומר, שכונתי להועיל הקורא ולבאר לו ענינים הצפונים בזאת המסכת. ואני אתחיל עתה לזכר הפרקים אשר ראיתי להקדימם הנה לפי כונתי, והם: שמונה פרקים.

פָּרֶק ראשון

(בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם וְלַחֲוִיתָיָהּ)

דַּע, שֶׁנֶּפֶשׁ הָאָדָם אַחַת; וַיֵּשׁ לָהּ פְּעֻלּוֹת רַבּוֹת חֲלוּקוֹת, יִקְרְאוּן קֶצֶת הַפְּעֻלּוֹת הֵּן: נִפְשׁוֹת. וַיִּחָשֶׁב בַּעֲבוּר זֶה שֵׁשׁ לָאָדָם נִפְשׁוֹת רַבּוֹת, כִּמוֹ שֶׁחָשְׁבוּ הַרוֹפְאִים, עַד שֶׁשָּׁם רֹאשׁ הַרוֹפְאִים פְּתִיחַת סִפְרוֹ, שֶׁהַנִּפְשׁוֹת שְׁלֹשׁ: טְבָעִית, חַיּוֹנִית וְנִפְשִׁית. וּפְעָמִים שִׁיקְרָאוּ: לַחֹת וְחֻלְקִים, עַד שֶׁיֹּאמֶר: חֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ - וְזֶה הַשֵּׁם יַעֲשֹׂהוּ הַפִּילוֹסוֹפִים הַרְבֵּה פְעָמִים. וְאִינָם רוֹצִים בְּאִמְרָם: "חֻלְקֵי", שֶׁהֵיא מִתְחַלֶּקֶת כְּהַחֲלֵק הַגּוּפוֹת, אֲבָל הֵם מוֹנִים פְּעֻלּוֹתֶיהָ הַחֲלוּקוֹת שֶׁהֵן לְכָל הַנֶּפֶשׁ, כְּחֻלְקִים ל"כָּל" הַמַּחֲבֵר מִהַחֲלָקִים הֵּם.

וְאַתָּה יוֹדֵעַ, שֶׁתִּקְוֶה הַמַּדּוֹת הֵיא: רְפוּאַת הַנֶּפֶשׁ וְלַחֲוִיתָיָהּ. וְכִמוֹ שֶׁהַרֹפֵא אֲשֶׁר יִרְפָּא הַגּוּפוֹת צָרִיךְ שִׂידַע תַּחֲלָה הַגּוֹף אֲשֶׁר יִרְפָּאָהוּ: כָּלוּ וְחֻלְקָיו מַה הֵם, רְצוֹנֵי לוֹמַר: גּוֹף הָאָדָם; וְצָרִיךְ שִׂידַע אֵיזָה דְּבָרִים יִחְלֹהוּ וַיִּשְׁמַר מֵהֶם; וְאֵיזָה דְּבָרִים יִבְרִיאָהוּ וַיִּכְנֶן אֲלֵיהֶם - כֵּן רֹפֵא הַנֶּפֶשׁ הַרוֹצֶה לְתַקֵּן מַדּוֹת הָאָדָם, צָרִיךְ שִׂידַע הַנֶּפֶשׁ וְלַחֲוִיתָיָהּ בְּכָלֶּה וְחֻלְקֶיהָ, וּמַה יִּחְלָה אוֹתָהּ וּמַה יִּבְרִיאָהּ. וּמִפְּנֵי זֶה אָמַר, שֶׁחֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ הֵם חֲמִשָּׁה: הֵזֵן - וְהוּא נִקְרָא: צוּמָם; וְהַמְרָגִישׁ, וְהַמְדָּמָה, וְהַמְתַּעוֹרֵר, וְהַשְׁכֵּלִי.

וְכִבֵּר הַקְדָּמְנוּ בְּזֶה הַפָּרֶק, שֶׁדְּבָרֵינוּ אִינָם רַק בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם. כִּי לֹכַח הַמְזוֹן שִׂיזוֹן בּוֹ הָאָדָם, אִינוּ כָּלֹכַח הַמְזוֹן שִׂיזוֹן בּוֹ הַסּוּס

והחמור - כי האדם נזון בחלק הזן מן הנפש האנושית;
והחמור נזון בחלק הזן מן הנפש החמורית; והנשר נזון בחלק
הזן מן הנפש אשר לה.

ואמנם יאמר על הכל: "נזון" בשתוף השם לבד, לא שהענין
בכלם אחד בעצמו. וכן יאמר על האדם ונשר בעלי חיים:
"מרגיש" בשתוף השם בלבד, לא שהרגש אשר באדם הוא
הרגש אשר בנשר בעלי החיים. ולא הרגש אשר בזה
המין, הוא הרגש בעצמו אשר במין אחר - אבל כלמין ומין
מאשר לו נפש, יש לו נפש אחת בלתי נפש האחר. ויתחייב
מנפש זה פעולות אלה, ומנפש זה פעולות אחרות. ואפשר
שתדמה פעלה לפעלה, ויחשב בשתי הפעולות שהן דבר
אחד בעצמו - ואין הדבר כן. והמשל בזה: שלשה מקומות
חשוכים. האחד מהם - זרחה עליו השמש והאיר; והשני -
האיר עליו הירח והאיר; והשלישי - הדלק בו הנר והאיר.
הנה כלאחד מהם נמצא בו האור; אבל סבת זה האור ופועלו
- השמש, ופועל האחר - הירח, ופועל האחר - האש. כן
פועל הרגשת האדם - הוא: נפש האדם, ופועל הרגשת
החמור - הוא: נפש החמור, ופועל הרגשת הנשר - הוא: נפש
הנשר; ואין להם ענין שיקבצם אלא בשתוף השם בלבד. והבן
זה הענין, שהוא נפלא מאד; יכשלו בו הרבה מהפילוסופים,
ויתחייבו בזה הרסקות ודעות בלתי אמתות.

ואשוב אל כונתי בסלקי הנפש, ואמר: הסלק הזן - ממנו:
הלח המושך, והמחזיק, והמעכל, והדוחה למותרות,
והמגדל, והמוליד בדומה, והמבדיל הלחות עד שיפריש

מהשצריך להזין בו, ומהשצריך לדחותו. והדברים על אלו
שבועה כחות, ומהיעשו, ואיך יעשו, ובאיזה אברים פעלתם
יותר נראית יותר נגלית, ומהמכם נמצא תמיד, ומהיכלה
מכם לזמן קצוב - זה כלו ראוי במלאכת הרפואה ואין צרך לו
בזה המקום.

והחלק המרגיש - ממנו הכחות החמשה המפרסמים אצל
ההמון: הראות, והשמע, והטעם, והריח, והמשוש - והוא
נמצא בכלשטח הגוף ואין לו אבר מיוחד, כמו שיש לארבעה
הכחות.

והחלק המדמה - הוא הכח, אשר יזכר רשומי המוחשים,
אחר העלמם מקרבת החושים אשר השיגום, וירכיב קצתם
אל קצתם, ויפריד קצתם מקצתם; ולזה ירכיב זה הכח
מנענינים אשר השיגם, ענינים אשר לא השיגם כלל ואי
אפשר להשיגם - כמו שידמה האדם: ספינת ברזל רצה
באור; ואדם שראשו בשמים ורגליו בארץ; ובהמה באלף
עינים, על דרך משל, והרבה מאלו הנמנעות ירכיבם הכח
המדמה וימציאם הדמיון. ובכאן טעו המדברים הטעות
המגנה הגדולה אשר בנו עליה פנת הטעאתם בחלקת
המחייב, והאפשר, והנמנע. שהם חשבו, או הביאו בני אדם
לחשב: כי כלמדמה - אפשר; ולא ידעו שזה הכח ירכיב
ענינים שמציאותם "נמנע", כמו שזכרנו.

והחלק המתעורר - הוא הכח, אשר בו ישתוקק ויכסף האדם
לדבר אחד, או ימאסהו. ומזה הכח יבא אל פעולות: בקשת

דבר, והבריחה ממנו; ובחירת דבר אחד, או התרחק ממנו; והפעם והרצון, והפחד והגבורה, והאקזריות והרסמנות, והאהבה והשנאה, והרבה מאלו המקרים הנפשיים. וכלי זה הכח - פלאברי הגוף: כלם היד - על לקיחת דבר ונגיעתו; ולחם הרגל - על ההליכה; ולחם העין - על הראות; ולחם הלב - להתגבר, או לירא בעת הפחד. וכן שאר אברי הגוף הנראים והנסתרים הם ולחותיהם - כלם כלים לזה הכח המתעורר.

והחלק השכלי - הוא הכח הנמצא לאדם, אשר בו ישכיל ובו תהיה ההשתכלות, ובו יקנה החכמות, ובו יבדיל בין המגנה והנאה מן הפעולות. ואלו הפעולות: מהן - מעשי, ומהן - עיוני. והמעשי: ממנו - מלאכת-מחשבת, וממנו - מחשבי. והעיוני - אשר בו ידע האדם הנמצאות שאינן משתנות, כפי מה שהן עליו, והן אשר יקראו: "חכמות" סתם. ומלאכת מחשבת - הוא הכח אשר בו ילמד המלאכות: כנגרות, ועבודת האדמה, והרפואות, והמלחות. והמחשבי - הוא הכח אשר בו יסתכל האדם בדבר אשר ירצה לעשותו: אם אפשר לעשותו, אם לאו; ואם אפשר לעשותו, איך צריך שיעשה? - זה שעור מה שצריך שנקח מענין הנפש הנה.

ידע, שזאת הנפש האחת אשר קדם ספור כחותיה וחלקיה - היא כחומר, והשכל - לה צורה. וכשלא הגיעה לה צורה - יהיה, כאלו מציאות ההכנה שבה לקבל הצורה ההיא לבטלה, וכאלו היא מציאות הכל. והוא אמרו: "גם בלא דעת נפש לאטוב" (משלי יט ב). רצה לומר: שמציאות הנפש שלא הגיעה אליה הצורה, אבל תהיה נפש בלא דעת - לא טוב.

אבל הדברים עלהצורה, והחמר, והשכלי, והדעות כמה הן, ואיך יגיעו אליהן - אין זה מקומם, ולא יצטרך במה שנוצרה לדבר על המדות; והוא יותר ראוי ב"ספר הנבואה" אשר זכרנו. ובכאן אפסיק בזה הפרק ואתחיל באחר.

פרק שני

(בעניני כחות הנפש, ובידיעת החלק

אשר בו ימצאו המדות הטובות והרעות)

דע, שהעברות והמצוות התוריות, אמנם, ימצאו בשני חלקים מחלקי הנפש, והם: החלק המרגיש והחלק המתעורר לבד; ובשני אלו החלקים יהיו כלהעברות והמצוות. אמנם, החלק הזן והחלק המדמה - אין מצוה בו ולא עברה, שאין לדעת ולבחירה באחד משניהם מעשה כלל; ולא יוכל האדם בדעתו לבטל מעשיהם, או למעטם מפעלה אחת. הלא תראה ששני החלקים האלה, רצוני לומר: הזן והמדמה יעשו בעת השנה הפעלה המיוחדת להם. מה שאין כן בשאר כחות הנפש.

אך החלק השכלי, יש בו מבוכה. אבל אני אומר שיש בזה הכח גם-כן מצוה ועברה: לפי אמונת דעת בטלה, או אמונת דעת אמיתית; אבל אין בו מעשה שיאמר עליו שם מצוה או שם עברה סתם. ולזה אמרתי למעלה, שבשני החלקים ההם ימצאו העברות והמצוות.

אָמנם המעלות - הן שני מינים: מעלות המדות ומעלות השכליות. וכנגדן שני מיני פחיתות. אָמנם, מעלות השכליות הן ימצאו לחלק השכלי. מהן-החכמה, והיא: ידיעת הסבות הרחקות והקרובות, אשר ידיעת מציאות הדבר אשר יחקרו סבותיו; ומהן - השכל, אשר ממנו השכל העיוני, והוא הנמצא לנו בטבע, רצוני לומר: המשכלות הראשונות; וממנו - שכל נקנה, ואין זה מקומו. ומהן - זכות התבונה, וטוב ההבנה, והוא: לעמד עלהדבר ולהבינו מהרה בלא זמן, או בזמן קרוב. ופחיתות זה הכח - הפך אלו, או שכנגדם.

אבל מעלות המדות ימצאו לחלק המתעורר לבדו; וחלק המרגיש בזה הענין אינו רק שמש לחלק המתעורר. ומעלות זה החלק רבות מאד: בזהירות, כלומר: יראת חטא, והנדיבות והישר, והענוה, והשפלות, והסתפקות, והוא שקראו חכמים: עשירות, באמרם: "איזהו עשיר? - השמח בחלקו" (אבות ד א). והגבורה והאמונה וזולתם. ופחיתות זה החלק - היא: לחסר מאלו, או להוסיף בהן.

אבל החלק הזן והמדמה - לא יאמר בו לא מעלה ולא פחיתות; אף יאמר: שהוא זן עליושר, או עלבלתי ישר, כמו שיאמר: איש פלוני עכילו טוב, או בטל עכילו; או נפסד דמיונו, או הוא מדמה עליושר - אין בזה לא מעלה ולא פחיתות.

וזה מה שרצינו לזכרו בזה הפרק.

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

(בְּחֹלִי הַנֶּפֶשׁ)

אָמְרוּ הַקְדָּמוֹנִים: כִּי יֵשׁ לִנְפֹשׁ בְּרִיאוֹת וְחָלִי, כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לַגּוֹף בְּרִיאוֹת וְחָלִי. וּבְרִיאוֹת הַנֶּפֶשׁ הֵיא: שְׁתֵּהִי תְכוּנָתָהּ וּתְכוּנַת חִלְקֶיהָ - תְּכוּנוֹת שֶׁתַּעֲשֶׂה בָּהֶן תְּדִיר הַטּוֹבוֹת וְהַפְּעֻלוֹת הַנָּאוֹתוֹת; וְחָלִיָּהּ הִוא: שְׁתֵּהִי תְכוּנָתָהּ וּתְכוּנַת חִלְקֶיהָ - תְּכוּנוֹת שֶׁתַּעֲשֶׂה בָּהֶן תְּדִיר הַרְעוֹת וְהַפְּעֻלוֹת הַמַּגָּנוֹת. אָמְנָם, בְּרִיאוֹת הַגּוֹף וְחָלִיו - מְלַאכֶת הַרְפּוּאוֹת תַּחְקֹר עָלֶיו. וְכְמוֹ שֶׁחֹלִי הַגּוֹף יִדְמוּ, לַהֲפֹסֵד הַרְגָּשׁוֹתֵיהֶם, בְּמַהֲשֶׁהוּ מֵר - שֶׁהוּא מֵתוֹק, וּבְמַהֲשֶׁהוּ מֵתוֹק - שֶׁהוּא מֵר; וַיִּצְיְרוּ הַנָּאוֹת - בְּצוּרַת בִּלְתִּינָאוֹת; וְתַחֲזֹק תַּאֲוָתָם וְתַרְבָּה הַנָּאֲתָם בְּעֵינֵיהֶם שֶׁאֵין הַנָּאָה בָּהֶם כָּלֹל לְבְרִיאִים; וְאֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה בָּהֶם צֶעַר: כְּאִכִּילַת עֹפֶר וּפְחָמִים, וְהַדְּבָרִים הַעֲפֻצִּים וְהַחֲמוּצִים מְאֹד, וְכִיּוֹצֵא בָּאֵלוֹ מִן־הַמְּזֻנוֹת אֲשֶׁר לֹא יִתְאוּ לָהֶם הַבְּרִיאִים, אֲבָל יִמָּאֶסוּ אוֹתָם - כֵּן חֹלִי הַנֶּפֶשׁוֹת, רְצוּנִי לוֹמֵר: הַרְעִים וּבַעֲלִי מִדּוֹת הַרְעוֹת, יִדְמוּ בְּמַהֲשֶׁהוּ רַע, שֶׁהוּא - טוֹב, וּבְמַהֲשֶׁהוּא טוֹב, שֶׁהוּא - רַע. וְהָאֵדָם הַרַע יִתְאוּהָ לְעוֹלָם הַפְּלָגוֹת, אֲשֶׁר הֵן בְּאֶמֶת רְעוֹת, וַיִּדְמֶהּ בְּעֹבֹר חָלִי נֶפֶשׁוֹ שֶׁהֵן טוֹבוֹת.

וְכְמוֹ שֶׁהַחֹלִים הַגּוֹפְנִיִּים, כְּשֶׁיִּדְעוּ חָלִים וְלֹא יִדְעוּ מְלַאכֶת הַרְפּוּאוֹת, יִשְׁאַלּוּ הַרוֹפְאִים וַיִּזְדַּעְעוּ מִהַשְּׁצִירָהּ לַעֲשׂוֹתוֹ, וַיִּזְהִירוּם מִמַּהֲשִׁידְמוּהוּ עָרֵב, וְהוּא בְּהֶפֶךְ חָלִים; וַיִּכְרִיחוּם לִקְחַת דְּבָרִים הַנִּמְאָסִים וְהַמְרִים עַד שֶׁיִּבְרִאוּ גּוֹפּוֹתָם, וַיִּשׁוּבוּ לְבַחַר בְּטוֹב וּלְמַאֲסֵי בָּרַע - כֵּן חֹלִי הַנֶּפֶשׁוֹת, צָרִיף לָהֶם שִׁישְׁאָלוֹ הַחֲכָמִים שֶׁהֵם רוֹפְאֵי הַנֶּפֶשׁוֹת וַיִּזְהִירוּם מִן־הַרְעוֹת

הֵן אֲשֶׁר יִחְשְׁבוּ בְּהֵן שֶׁהֵן טוֹבוֹת, וַיִּרְפְּאוּ אוֹתָם בַּמִּלָּאָה
אֲשֶׁר יִרְפְּאוּ בָּהּ מִדּוֹת הַנֶּפֶשׁ, אֲשֶׁר אֲזַכְּרָה בַּפֶּרֶק שְׂאֵחַר זֶה.
אֲמָנָם, חוֹלֵי הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר לֹא יִרְגִּישׁוּ בְּחַלְיָם וַיִּדְמוּ בּוֹ שֶׁהוּא
- בְּרִיאוֹת; אוֹ יִרְגִּישׁוּ בּוֹ וְלֹא יִתְרַפְּאוּ - אַחֲרֵיתָם, מִהַשְׁתַּהֲיָה
אַחֲרֵית הַחוּלָה, כְּשִׁימְשֹׁף אַחֵר הַנְּאוֹתָיו וְלֹא יִתְרַפֵּא, שֶׁהוּא
יָמוֹת בְּלִי סָפֵק.

אֲבָל הַמִּרְגִּישִׁים, וְהֵם נִמְשָׁכִים אַחֵר הַנְּאוֹתֵיהֶם - אֲמָרָה בְּהֵן
הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּית מְסַפֶּרֶת דְּבָרֵיהֶם: "כִּי בִשְׂרָרוֹת לְבִי אֵלַי,
לִמְעַן סָפּוֹת הָרוּה אֶת־הַצִּמְאָה" (דְּבָרִים כט יח). רְצוֹנִי לֹאמֹר:
שֶׁהוּא מְכֻנֵּן לְרוּחוֹת צִמְאוֹ וְהוּא מוֹסִיף לַעֲצֻמוֹ צִמְאֹ. אֵף
עַל־שְׂאֵינָם מִרְגִּישִׁים בַּדָּבָר - אֲמַר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, עַל־יוֹ הַשְּׁלוֹם,
עַל־יָהּ: "דֶּרֶךְ אֱוִיל יִשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו, וְשָׁמַע לַעֲצָה חָכָם" (מִשְׁלֵי יב
טו). רָצָה לֹאמֹר: שׁוֹמֵעַ לַעֲצַת הַחָכָם - חָכָם, מִפְּנֵי שִׂידִידֵעֻנוּ
הַדֶּרֶךְ שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת; לֹא אֲשֶׁר יִחְשְׁבֶהוּהוּא "יִשְׂרָאֵל". וְאֲמַר:
"יֵשׁ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לִפְנִיָּאִישׁ, וְאַחֲרֵיתָהּ דֶּרֶכִּי מוֹת" (שִׁם יד יב).
וְאֲמַר עוֹד בְּחוֹלֵי הַנֶּפֶשׁוֹת הָאֵלֶּה, בִּהְיוֹתָם בְּלִתִּי יוֹדְעִים
מִהַיִּזְיָקָם וּמִהַיִּזְעִילָם: "דֶּרֶךְ רָשָׁעִים כְּאֶפְלָה, לֹא יָדְעוּ בְּמָה
יִכְשְׁלוּ" (שִׁם ד יט). אֵף מְלֹאכֶת רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁוֹת הִיא, כְּמוֹ
שְׂאֵסֶפֶר בַּפֶּרֶק הָרְבִיעִי.

פֶּרֶק רְבִיעִי

(בְּרִפּוּאוֹת חוֹלֵי הַנֶּפֶשׁ)

הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים - הֵם הַמַּעֲשִׂים הַשְּׂוִים, הַמִּמְצָעִים בֵּין שְׁתֵּי
קְצוֹת שִׁשְׁתֵּיהֶן רַע: הָאֶחָת מֵהֵן - תּוֹסֶפֶת, וְהַשְּׁנִית - חֶסְרוֹן.

והמעלות - הן תכונות נפשיות וקנינים ממצעים בין שתי
תכונות רעות: האחת מהן - יתרה, והאחרת - חסרה. מן
התכונות האלה יתחייבו הפעלות ההן. והמשל בו: הזהירות,
שהיא מדה ממצעת בין רב הפאנה ובין העדר הרגשה הנאה.
הזהירות היא מפעלות הטובות; ותכונת הנפש, אשר
תתחייב ממנה הזהירות - היא מעלת המדות. אבל רב
הפאנה - הוא הקצה הראשון; והעדר הרגשה הנאה לגמרי -
הוא הקצה האחרון, ושניהם רע גמור. ושתי תכונות הנפש,
אשר מהן יתחייב רב הפאנה, והיא: התכונה היתרה;
והעדרה הרגשה, והיא: התכונה החסרה - שתיקן יחד
פחיתות מפחיתות המדות.

וכן הנדיבות - ממצעת בין הפילות והפזיז; והגבורה -
ממצעת בין המסירה לסכנות ובין רך הלבב; והסלסול -
ממצע בין ההתנשאות ובין הנבלה. ופרוש סלסול - הוא: מי
שמתכבד כראוי ואינו מתנבל בדבר. וההתנשאות - היא:
שיתכבד האדם יותר מן הראוי לו. והנבלה - ידועה, והיא:
שיעשה אדם מעשים בלתי הגונים שיש בהם פחיתות הרבה
וחרפה. והנחת - ממצעת בין הקטרוג והקנטרנות, ובין רכות
הטבע, מה שקורין בלע"ז: מולד"ה והוא: מי שהוא בלא
דבור ובלא מעשה לכבדות טבעו וקר מזגו, והוא כנגד
הקטרוג שיבא מחדיד טבעו וחם מזגו. והענוה - ממצעת בין
הגאון ובין שפלות הרוח. והסתפקות - ממצעת בין אהבת
הממון ובין העצלות. וטוב-לב - ממצע בין הנבלה ויתרון טוב
הלבב (ומפני שאין למדות האלה שם ידוע בלשוננו - צריך
לפרש עניניהם, ומהשרוצים בו הפילוסופים: לב טוב -

קוראים: מי שכלכונתו להיטיב לבני אדם בגופו, ועצתו, ובממונו בכל יכלתו, בלתי ששיגהו נזק או בזיון, והוא: האמצעי. והנבל - הוא הפך זה, והוא: מי שאינו רוצה להועיל לבני אדם בדבר, אפילו במה שאין לו בו חסרון, ולא טרח, ולא נזק - והוא: הקצה האחרון. ויתרון טוב הלבב - הוא: שעושה דברים הנזכרים ב"לב טוב", ואפילו אם ישיגהו בזה נזק גדול, או בזיון, או טרח רב והפסד מרבה - והוא: הקצה הראשון). והסבלנות - ממצע בין הפסד והעדר הרגשת חרפה ובוז. ובשתפנים - ממצע בין העזות והבישנות (פרוש נראה לי מדברי רבותינו, זכרונם לברכה, שהבישן הוא אצלם: מי שיש לו רב בשת; ובשת פנים, היא הממצע - ממאמרם: "לא הבישן למד" (אבות ב ה), ולא אמרו: אין בשת פנים למד; ואמרו: "בשת-פנים לגן-עדן" (שם כ), ולא אמרו: ה"בישן" - ולזה סדרתים כה). וכן שאר המדות יצטרכו על כל פנים לשמות מנחים להם מהסכמה, שיהיו הענינים מובנים.

והרבה פעמים יטעו בני אדם באלו הפעולות ויחשבו אחד מהקצוות - טוב ומעלה ממעלות הנפש. פעמים יחשבו הקצה הראשון - טוב, כמו שיחשבו המסירה לסכנות - מעלה, ויקראו המוסרים עצמם לסכנות: גבורים; וכשיראו מי שהוא בתכלית זאת המדה, רצוני לומר: שמוסר עצמו לסכנות ומוסר עצמו למיתה בכוונה, ופעמים ינצל במקרה - יחשיבוהו בזה ויאמרו עליו שהוא: גבור. ופעמים יחשבו הקצה האחרון שהוא טוב, ויאמרו עלפחות הנפש - שהוא: סבלן; ועל העצל - שהוא: שמם בחלקו; ועל הנעדר

הַרְגֵּשׁהֲנָאוֹת לַעֲבִיטִבְעוּ - שֶׁהוּא: נִזְהָר, כְּלוּמַר: יִרְאֲחֻטָּא.
וְעַל־זֶה הַמִּין מִן־הַטְּעוֹת יִחָשְׁבוּ גַם-כֵּן הַפְּזוּר וְיִתְרוֹן־טוֹבֵהֶלֶב
מִן־הַפְּעֻלוֹת הַטּוֹבוֹת - וְזֶה כָּלֹּ טְעוֹת. וְאַמָּנָם יִשְׁבַּח בְּאַמֶּת
הַמִּמְצָע, וְאַלִּיּוֹ צְרִיחֲלָאֲדָם שִׁיכֹן וְיִשְׁקַל פְּעֻלוֹתָיו כָּלֵם תָּמִיד עַד
שִׁיתִּמְצָעוּ.

וְדַע" שְׁאֵלֹי הַמַּעֲלוֹת וְהַפְּחִיתוּת אֲשֶׁר לַמַּדּוֹת לֹא יִגִּיעוּ וְלֹא
יִתִּישְׁבוּ בִּנְפֹשׁ, רַק בְּכָפַל הַפְּעֻלוֹת הַבָּאוֹת מִן־הַמַּדָּה הַהִיא
פְּעָמִים רַבּוֹת וּבְזֶמֶן אֶרֶךְ וְהַרְגִּילוֹת בָּהֶן. וְאַם הָיָה הַפְּעֻלוֹת
הֵהָן טוֹבוֹת, יִהְיֶה הַמַּגִּיעַ לָנוּ מֵהֶן - מַעֲלָה; וְאַם הָיָה רָעוֹת,
יִהְיֶה הַמַּגִּיעַ לָנוּ מֵהֶן - פְּחִיתוּת. וּמִפְּנֵי שְׁאִין אָדָם בְּטִבְעוֹ
בִּתְחִלַּת עֲנִינוֹ בַּעַל מַעֲלָה, וְלֹא בַּעַל חֲסָרוֹן - כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר
בַּפֶּרֶק הַשְּׁמִינִי - וְהוּא יִרְגִּיל בְּלֹא סֶפֶק פְּעֻלוֹת מַקְטִנּוֹתוֹ, כְּפִי
מִנְהַג קְרוֹבִיו וְאַנְשֵׁי אֶרֶצוֹ. וְאַפְשָׁר שִׁיְהִי הַפְּעֻלוֹת הֵהָן
מִמְצָעוֹת, וְאַפְשָׁר שִׁיְהִי מוֹתִירוֹת, אוֹ מַחֲסָרוֹת, כְּפִי שֶׁסִּפְּרָנוּ,
וְתִהְיֶה נַפְשׁוֹ חוֹלָה - רֹאיוֹ שִׁילְכוֹ בַּרְפּוּאָתוֹ כְּדֶרֶךְ רְפּוּאוֹת
הַגּוֹפּוֹת בְּשָׁוָה: כֶּשֶׁם שֶׁהַגּוֹף, כְּשֶׁיֵּצֵא מִשּׁוּיּוֹ נִרְאֶה אֶל אֵיזָה
צַד נָטָה וְיֵצֵא, וְנַעֲמֵד כְּנִגְדּוֹ בְּהִפְכוֹ, עַד שֶׁיָּשׁוּב אֶל הַשּׁוּי.
וְכִשְׁיִשְׁתַּנֶּה, נִסְלַק יְדִינוֹ מִן הַהַפּוֹךְ וְנָשׁוּב לַעֲשׂוֹת לוֹ מֵה
שִׁיעֲמִידָהּ עַל שׁוּיּוֹ - כֵּן נַעֲשֶׂה בַּמַּדּוֹת בְּשָׁוָה. וְהַמֶּשֶׁל בּוֹ:
כְּשֶׁנִּרְאֶה אָדָם שֶׁהִיתָה לוֹ תִּכּוּנָה בִּנְפֹשׁוֹ וְחֲסָר בָּהּ נַפְשׁוֹ
מִכְּלִטוּבָה לְרַב הַפִּילוֹת - וְזוֹ פְּחִיתוּת מִפְּחִיתוּת הַנְּפֹשׁ;
וְהַפֶּעַל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂהוּ - מִפְּעֻלוֹת הָרַע, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּזֶה
הַפֶּרֶק. וְכִשְׁנִרְצֶה לְרַפְּאוֹת זֶה הַחֲלִי, לֹא נִצְוָהוּ לְהַרְגִּיל
בְּנִדְיבוֹת- שְׁזָהוּ, כְּמוֹ שֶׁיִּרְפָּא מִי שִׁיִּגְבֵּר עָלָיו הַחֵם בְּדַבָּר
הַמִּמְצָע הַשָּׁוָה, שֶׁלֹּא יִבְרִיאוּהוּ מַחֲלִיו; אֲבָל צָרִיךְ שֶׁנִּבְיֵאוּהוּ

לפזר, ויכפל מעשה הפזור פעם אחר פעם פעמים רבות, עד שתסור מנפשו התכונה המחייבת לכילות, ויהיה קרוב להגיע אל תכונת הפזור - ואז נסלק פעילות הפזור, ונצוהו להתמיד על פעילות הנדיבות וישקד עליה: לא יותר ולא יחסר.

וכן כשנראהו מפזר - נצוהו לעשות פעילות הפילות ולשנותו; אבל לא ישנה פעל הפילות פעמים רבות כשנותו פעל הפזור. וזה החדוש הטוב - הוא סדר הרפואה וסודה, והוא: ששוב האדם מן הפזור לנדיבות - יותר קל ויותר קרוב, משובו מן הפילות לנדיבות. וכן שוב נעדר הרגשת ההנאה נזהר וירא חטא - יותר קל ויותר קרוב לשוב, משוב בעל התאוות נזהר. ולזה נכפל על בעל התאוות פעלת העדר ההנאה, יותר משנכפל על נעדר ההרגשות פעלת התאוה; ונחייב על רהל לבב מסירת עצמו לסכנות, יותר משנחייב המוסר עצמו לסכנות רכות הלבב; ונרגיל הנבל ב'יתרון טוב הלבב, יותר משנרגיל מי שישלחו יתרון לב טוב בנבלה - זהו סדר רפואות המדות וזכרהו.

ולזה הענין לא היו החסידים מניחים תכונת נפשותיהם תכונה הממצעת בשוה - אף היו נוטים מעט לצד היתר, או החסר, על דרך הסיג והשמירה. רצוני לומר, על דרך משל: שהיו נוטים מן ההזירות - לצד העדר הרגשה הנאה מעט; ומן הגבורה - לצד מסירות נפש בסכנות מעט; ומטוב הלבב - לצד יתרון טוב הלבב מעט; ומן הענוה - לצד שפלות הרוח מעט, וכן בשאר הענינים. ואל זה הענין רמזו באמנם: "לפנים משורת הדין" (ברכות ז א).

אבל מה שעשו אותם החסידים בקצת הזמנים, וקצת המקומות, וקצת אנשים מהם גם כן מנטות אחר הקצה האחד: בצום, וקום בלילות, והנחת אכילת בשר ושתית יין, והרחקת הנשים, ולבש הצמר והשער, ושכונת ההרים, והתבודד במדברות - לא עשו דבר מזה אלא על־דֶרֶךְ רפואות, כמו שזכרנו. ולהפסד אנשי המדינה גם כן: כשיראו שהם נפסדים בחברתם וראות פעולותיהם, עד שיפסדו מהפסד מדותיהם בעבורם - ועל כן ברחו להם למדברות ולמקום שאין שם אדם רע. כמאמר ירמיה הנביא, עליו השלום: "מיתגני במדבר מלון ארחים ואעזבה את עמי ואלכה מאתם, כי כלם מנאפים עצרת בגדים" (ירמיה ט א). וכאשר ראו הכסילים שהחסידים עשו אלה הפעולות ולא ידעו כונתם, חשבו שהן טובות וכונו אליהן, בחשבם שיהיו כמוֹתם. ויענו אתגופתם בכלמיני ענוי, ויחשבו שהם קנו לעצמם מעלה ומדה טובה וישעשו טובה, ושבזה יתקרב האדם לשם - כאלו השם יתברך שונא הגוף ורוצה לאבדו. והם לא ידעו שאלו הפעולות רע, ושבֹּהֶן תגיע פחיתות מפחיתות הנפש. ואין להמשיכם אלא לאיש שאינו יודע במלאכת הרפואות, כשיראה בקיאים מהרופאים שהשקו חולים נוטים למות סמים הנקראים בערבית: שחם, חנטל ומחמדה, ובלע"ז - קולוקינטידא ואשקמוניא; והצבר, ובלע"ז - אלואי וכיוצא בהם; ופסקו מהם המזון, ונרפאו מחלים ונמלטו מן המות הצלה גמורה - ואמר הסכל ההוא: אחר שאלו הדברים מרפאים מן החלי, כלשכֵן שיעמידו הבריא עלבריאותו, או יוסיפו כח. והתחיל לקחת אותם תמיד

ולתנהג בהנהגות החולים, שהוא יחלה בלא ספק - כן הם חולי הנפשות אלו בלא ספק בלקחם הרפואות עלהבריות.

וזאת התורה התמימה המשלמת אותנו, כמו שהעיד עליה יודעה: "תורת ד' תמימה משיבת נפש, עדות ד' נאמנה מחכימת פתי" (תהלים יט ח) - לא זכרה דבר מזה. ואמנם כונה להיות האדם טבעי הולך בדרך האמצעי: יאכל מהשניש לו לאכל - בשווי, וישתה מהשניש לו לשתות - בשווי, ויבעל מהשמתר לו לבעל - בשווי, וישכן במדינות בישר ובאמונה; לא שישכן במדבריות ובהרים, ולא שילבש הצמר והשער, ולא שיענה גופו. והזהירה מזה, לפי מהשבא בקבלה. נאמר בנזיר: "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש" (במדבר ו יא). ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה: "וכי עלאיזה נפש חטא זה? - אלא על שצער עצמו מוהיין. והלא דברים קלוחמר: מהזה שצער עצמו מוהיין - צריך כפירה, המצער עצמו מכלדבר ודבר עלאחת כמה וכמה" (תענית יא א).

ובדברי נביאינו וסכמי תורתנו ראינו, שהיו מכוונים על השווי ושמירת נפשם וגופם, על מהשתמיכם התורה. וענה השם יתברך עליד נביאו למי ששאל לצום יום אחד בעולם אם יתמיד אם לאו, והוא אמרם לזכריה הנביא: "האבקה בחדש החמשי, הנזר כאשר עשיתי זה כמה שנים?" (זכריה ז ג) וענה אותם: "כיצמתם וספוד בחמישי ובשביעי וזה שבועים שנה, הצום צמתני אני? וכי תאכלו וכי תשתו הלוא אתם האכלים ואתם השתים" (שם ה-ו). ואחר-כך צוה אותם בישר ובמעלה לבד, לא בצום, והוא אמרו להם: "כה אמר ד'

צבאות לאמר: משפט אמת נשפוט, וחסד ורחמים עשו איש את אחיו; ואלמנה ויתום, גר ועני אל תעשוקו, ורעת איש אחיו אל תחשבו בלבבכם" (שם ט-י). ואמר אחר כך: "כה אמר ד' צבאות: צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמעדים טובים, והאמת והשלום אהבו" (שם ח יט). ודע, שה"אמת" - הן המעלות השכליות, מפני שהן אמתיות לא ישתנו, כמו שזכרנו בפרק השני; וה"שלום" - הן מעלות המדות, אשר בהן יהיה השלום בעולם.

ואשוב אל כונתי. שאם יאמרו אלו המתדמים באמות מאנשי תורתנו - שאני מדבר אלא בהם - שהם אינם עושים מהשעושים אותו: מהטריחות גופותם, ופסוק הנאותיהם, אלא עלדרך הלמוד לכחות הנפש, כדי שיהיו נוטים אל הצד האחר מעט, כפי מה שבארנו בזה הפרק, שראוי שיהיה האדם כן - זוהי טעות מהם, כאשר אבאר. וזהו: שהתורה לא אסרה מהשאסרה, ולא צוה מהשצוה - אלא מפני זאת הסבה, רצוני לומר: כדי שנתרחק מן הצד האחד יותר עלצד ההרגל. שאסור המאכלות האסורות כלן, ואסור הבעילות האסורות, והאזהרה עלהקדשה, ומהשהצריך בכתבת אשה וקדושיה, ועם כל זה אינה מתרת תמיד, אבל תאסר בעת הנדיות והלדה, ועם כל זה גזרו רבוננו, זכרונם לברכה, למעט המשגל ומנעוהו ביום, כמו שבארנו בסנהדרין - זה כלו, אמנם, צונו השם יתברך להתרחק מקצה רב התאוה רחוק גדול, ולצאת מן המצוע אל צד העדר הרגשת ההנאה מעט, עד שתתחייב ותתחזק בנפשוננו תכונת הזהירות.

וכן כל מהשבתורה: כנתינת המעשרות, והלקט, והשכחה, והפאה, והפרט, והעוללות, ודין שמטה ויובל, והצדקה "די מחסורו" (דברים טו ח) - זה כלו קרוב מיתרון טוב לבב, עד שנתרחק מקצה הנבלה רחוק גדול ונתקרב לקצה יתרון טוב לבב, עד שיתחזק לנו "לב טוב". ובזאת הבחינה בחן רב המצוות, תמצאן כלן שהן מלמדות ומרגילות כחות הנפש. כמו שאסרה הנקימה והנטייה וגאלת הדם, באמרו: "לא תקם ולא תטר" (ויקרא יט יח); "עזבת עזב" (שמות כג ה); "הקם תקים עמו" (דברים כב ד) - עד שיחלש כח הכעס והרגז. וכן "השב תשיבם" (שם שם א) - עד שתסור תכונת הפילות. וכן: "מפני שיבה תקום והדרת פני זקן" (ויקרא יט לב); "כבד את אביך ואת אמך" (שמות כ יב); "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך" (דברים יז יא) - עד שתסור תכונת העזות ותגיע תכונת הבשטה. ואחר כך הרחיק מן הקצה האחרון, רצוני לומר: רב הבשת. ואמר: הוכח תזכיר את עמיתך (ויקרא יט יז); לא תגורו מפני איש (דברים א יז) - עד שיתסור רב הבשת גם כן וישאר בדרך האמצעי. וכשיבא האיש הסכל בלא ספק וישתדל להוסיף על אלו הדברים, כמו: שיאסר המאכל והמשתה, מוסף על מה ששנאסר מן המאכלים; או יאסר הזוג יותר על מה ששנאסר מן הבעילות; ויתן כלממונו לעניים או להקדש, מוסף על מה שבתורה על ההקדשות ועל הצדקות, ועל הערכים - יהיה עושה מעשה הרעים והוא לא ידע, ויגיע אל הקצה האחר ויצא מן המצוה לגמרי. ולחכמים בזה הענין דבר, לא שמעתי כלל יותר נפלא ממנו, והוא בגמרא דבני מערבא בפרק התשיעי מנדרים,

דָּבָר בְּגִנוּת הַמִּקְבָּלִים עַל־עַצְמָם שְׂבוּעוֹת וְנִדְרִים עַד שִׁישְׁאָרוֹ
כְּעֵין אֲסוּרִים. אָמְרוּ שֵׁם בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "אָמַר רַב אִידִי בְּשֵׁם רַבִּי
יִצְחָק: לֹא דִיָּךְ בְּמַהֲשֹׁאֲסָרָה תוֹרָה, אֲלֵא שְׂאֵתָה אוֹסֵר עָלֶיךָ
דְּבָרִים אֲחֵרִים?" וְזֶה הֶעֱנִין שֶׁזְּכָרֵנוּ בְּשׁוּה בִּלְא תוֹסֶפֶת וּבִלְא
חֶסְרוֹן.

הִנֵּה הַתְּבַאֲרֵלָךְ מִכָּל מַהֲשֶׁזְּכָרֵנוּהוּ בְּזֶה הַפֶּרֶק: שֶׁצָּרִיךְ לִכְנוֹן
אֶל הַפְּעֻלוֹת הַמִּמְצָעוֹת, וְשֶׁלֹּא יֵצֵא מִכֵּן אֶלְקָצָה מִן־הַקְּצוּוֹת -
אֲלֵא עַל־צַד הַרְפּוּאוֹת וְלַעֲמֹד כְּנִגְדּוֹ בְּהֶפְךָ. כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם
הַיּוֹדֵעַ בְּמִלְאֶכֶת הַרְפּוּאוֹת, כְּשִׁירָאָה מִזְגּוֹ שֶׁנִּשְׁתַּנָּה מֵעַט
שְׁנוִי, לֹא יִשְׁכַּח וְלֹא יִגִּיחַ הַחֲלִי לְהִתְחַזֵּק עַד שִׁיִּצְטָרֵךְ אֶל
רְפוּאָה חֲזָקָה בְּתַכְלִית; וְכִשְׂיֵדַע שֶׁאֲבֵר מֵאֲבָרָיו חֲלוּשׁ, יִשְׁמְרוּ
תָּמִיד וְיִתְרַחֵק מִדְּבָרִים הַמְּזִיקִים לוֹ וַיִּכְנֹן לְמַהֲשִׁיזְעִילָהוּ, עַד
שִׁיִּבְרִיא הָאֲבֵר הַהוּא, אוֹ עַד שֶׁלֹּא יוֹסִיף חֲלָשָׁה - כֵּן הָאָדָם
הַשָּׁלֵם צָרִיךְ לוֹ שִׁיִּזְכֹּר מִדּוּתָיו תָּמִיד, וְיִשְׁקַל פְּעֻלוֹתָיו, וַיִּבְחַן
תְּכוּנוֹת נִפְשׁוֹ יוֹם יוֹם. וְכַל־מַהֲשִׁירָאָה נִפְשׁוֹ נוֹטָה לְצַד קָצָה
מִן־הַקְּצוּוֹת, יִמְהַר בְּרְפוּאָה וְלֹא יִגִּיחַ הַתְּכוּנָה הַרְעָה לְהִתְחַזֵּק
בְּשָׁנוֹתָו מֵעֶשֶׂה רָע, כְּמוֹ שֶׁזְּכָרֵנוּ. וְכֵן יִשִּׁים לְנֶגֶד עֵינָיו הַמִּדּוֹת
הַפְּחוּתוֹת אֲשֶׁר לוֹ וְיִשְׁתַּדֵּל לְרַפְּאֵתָם תָּמִיד, כְּמוֹ שֶׁזְּכָרֵנוּ -
שֶׁאֵי־אֶפְשָׁר לָאָדָם מִבְּלִתִּי חֶסְרוֹן. שֶׁהַפִּילוֹסוֹפִים כָּבֵר אָמְרוּ:
"כָּבֵד הוּא וְרַחוּק שִׁיִּמָּצֵא מִי שֶׁהוּא בְּטֵבַע לְמַעֲלוֹת כָּלֵן, ר"ל:
לְמַעֲלוֹת הַמִּדּוֹת וְלְמַעֲלוֹת הַשְּׂכָלִיּוֹת, מִזְּמַן וּמוֹכֵן". אֲבֵל
בְּסִפְרֵי הַנְּבִיאִים נִמְצָא זֶה בֵּהֶם הַרְבֵּה. אָמַר: הֵן בְּעֶבְדִּיו לֹא
יֵאֱמִין וּבְמִלְאָכָיו יִשִּׁים תִּהְיֶה (אִיּוֹב ד יח); וּמַה־יִּצְדֵּק אֲנוֹשׁ
עִם־אֵל, וּמַה־יִּזְכֶּה יְלוּד אִשָּׁה (שֵׁם כה ד). וְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ, עָלִיו
הַשְּׁלוֹם, אָמַר סֵתֶם: כִּי אָדָם אֵין צָדִיק בָּאָרֶץ, אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב

ולא יחטא (קהלת ז כ). ואתה יודע ש'אדון הראשונים
והאחרונים: משה רבנו, עליו השלום, כבר אמר אליו
השם: 'יתברך: יען לאהאמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל
(במדבר כ יב); על אשרמרתם אתפי למי מריבה (שם כד);
על אשר לאקדשתם אותי בתוך בני ישראל (דברים לב נא).
ו'חטאו, עליו השלום, הוא: שנטה לצד אחד מןהקצוות
ממעלת המדות, והיא: הסבלנות. כאשר נטה לצד הרגזנות
באמרו: שמעו'נא המרים (במדבר כ י), דקדק עליו
השם: 'יתברך: שיהיה אדם כמוהו כועס לפני עדת ישראל
במקום שאין ראוי בו הכעס?! וכיוצא בזה בדין האיש ההוא -
חלול השם הוא. מפני שמתנועותיו ומדבריו כלם למדים,
והיו מקוים להגיע בהם אל הצלחת העולם הזה והעולםהבא
- ואיך יראה בו הכעס, והוא מפעלות הרע, כמו שבארנו, ולא
יבא כי אם מתכונות רעות מתכונות הנפש. אבל אמרו בענין:
"מרתם אתפי" - הוא כמו שאבאר, והוא: שלא היה מדבר
עם סכלים, ולא עם מי שאין לו מעלה; אבל עם אנשים
שהקטנה שבנשיהם היתה פחזקאל בובוזי, כמו שזכרו
החכמים, וכלמהשיאמר אז יעשה יבחנוהו. וכאשר ראוהו
שכעס, אמרו: שהוא, עליו השלום, ודאי אין לו פחיתות מדה,
ולוא שהיה יודע שהשם: 'יתברך כעס עלינו בבקשת המים
ושאנחנו הכעסנוהו, יתברך, לא היה כועס - ואנו לאמצינו
שהשם: 'יתברך כעס בדברו אליו בזה הענין, אבל אמר: קח
אתהמטה והקהל את העדה וגו' (במדבר כח).

והנה יצאנו מכוונת השער; אבל התרנו ספק מספקי התורה,
שנאמר בו דברים רבים, ונשאל פעמים רבות: "איזה חטא

חטא"? וראה מהשנאמר בו ומהשאמרנו בו אנחנו - והאמת
תעשה דרכה.

ואשוב אל כונתי: כי כשיהיה האדם שוקל פעלותיו תמיד
ומכון אל אמצעותם, יהיה במדרגה עליונה ממדרגת בני
אדם, ובזה יתקרב אל השם יתברך וישיג אל טובו - וזה
הדרך השלם שבדרכי העבודה. וכבר זכרו החכמים, זכרונם
לברכה, זה הענין וכתבו עליו ואמרו: כלהשם ארחותיו
ומשגים בהם - זוכה ורואה בישועתו של הקדוש ברוך הוא,
שנאמר: ושם דרך ארצנו בישע אלהים (תהלים נ כג). אל
תקרי "ושם", אלא "ושם". וה"שימה" - היא השעור והסברא.
זה הענין אשר פרשנו בזה הפרק כלו בשנה, וזהו שעור
מהשראינוהו שצריך בזה הענין.

פרק חמישי

(בהשתמש האדם בכחות הנפש לצד תכלית אחת)

צריך לאדם שישעבד כחות נפשו כלם לפי הדעת, כפי
מהשהקדמנו בפרק שלפני זה. וישים לנגד עיניו תמיד
תכלית אחת, והיא: השגת השם יתברך, כפי יכלת האדם
לדעת אותה. וישים פעלותיו כלן: תנועותיו ומנוחותיו
וכלדבריו מביאים לזו התכלית, עד שלא יהיה בפעלותיו דבר
מפעל ההכל, רצוני לומר: פעל שלא יביא אל זאת התכלית.
והמשל בו: שישים הכונה באכילתו ובשתיתו, ומשגלו, ושנתו
ויקיצתו, ותנועותו ומנוחתו - בבריאות גופו לבד. והכונה
בבריאות גופו - שתמצא הנפש כלים בריאים ושלמים לקנות

החכמות וקנות מעלות המדות ומעלות השכליות עד שגייע לתכלית ההיא.

ועלֹה ההקש לא תהיה אז כֹּנֶתוֹ אֶל ההנָאָה לְבַד עד שִׁיבְחָר מִן־הַמְזוֹן וְהַמִּשְׁתֶּה הָעֶרֶב, וְכֵן בְּשֹׁאֵר הַהֲנֵהְגוֹת - אֲבָל יִכּוֹן אֶל הַמוֹעִיל. וְכִשְׂיִזְדַּמֵּן שִׁיְהִיָּה עֶרֶב - יְהִיָּה; וְכִשְׂיִזְדַּמֵּן שִׁיְהִיָּה בְּלִתִּי עֶרֶב - יְהִיָּה. אוֹ יִכּוֹן אֶל הָעֶרֶב עַל דֶּרֶךְ חֲכָמַת הָרְפוּאָה: כְּמִי שֶׁחִלְשָׁה תִּאֲוָתוֹ לְמֶאֱכָל - יַעֲרֶה בְּמִזְוֹנוֹת הַמִּתְבָּלִים הָעֶרְבִים שֶׁנֶּפֶשׁ הָאָדָם מִתְאַוָּה לָהֶם. וְכֵן מִי שֶׁהִתְעוֹרָרָה עָלָיו מְרָה שְׁחוּרָה - יִסִּירָה בְּשִׁמְיעַת הַנְּגוּנִים, וּבְמִינֵי זָמֵר, וּבְטִיּוֹל הַגָּנוֹת, וּבְבִנְיָנִים הַנָּאִים, וְחִבְרַת הַצּוּרוֹת הַיְּפוֹת וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם מִמֶּה שֶׁיִּרְחִיב הַנֶּפֶשׁ, וְיִסִּיר חֲלֵי הַמְרָה הַשְׁחוּרָה מִמֶּנּוּ. וְהַכּוֹנֵה בְּכֻלָּהּ - שִׁיבְרִיא גּוּפוֹ. וְתִכְלִית הַכּוֹנֵה בְּבְרִיאוֹת גּוּפוֹ - לְקִנּוֹת חֲכָמָה. וְכֵן כְּשִׂיִּתְעַסֵּק לְקִנּוֹת מִמּוֹן - תִּהְיֶה תִּכְלִית כּוֹנֶתוֹ בְּקִבּוּצוֹ, שִׂיּוּצִיאוֹ בְּמַעֲלוֹת וְשִׂימְצָאוֹ לְחוּשֵׁי גּוּפוֹ וְלַהֲמָשִׁיף מְצִיאוֹתוֹ, עַד שִׂישִׁיג וְיִדַּע מִהֲשִׁיבְרָה מִהַשְׁאָפָשׁר לִדְעָתוֹ.

ועל זה ההקש יש למלאכת הרפואות מבוא גדול מאד במעלות השכליות והמדות ובידיעת השם־תבָּרַךְ, וּבְהִגִּיעַ אֶל הַהֲצָלָה הָאֱמֵתִית. וְיִהְיֶה לַמוֹדָה וּבִקְשָׁתָה עֲבוּדָה מִן הָעֲבוּדוֹת הַגְּדוֹלוֹת, וְלֹא תִהְיֶה אֵז כְּאֲרִיגָה וְכִנְגֵרוֹת. כִּי בָּה נִשְׁעֵר פְּעֻלוֹתֵינוּ, וְנִשּׁוּבוּ פְּעֻלוֹת אֲנוּשִׁיּוֹת מְבִיאוֹת אֶל הַמַּעֲלוֹת הָאֱמֵתִיּוֹת. כִּי הָאָדָם שֹׁיבָא וְיֹאכֵל מִזֶּן עֶרֶב אֶל הַסֶּה, טוֹב הָרִים שֶׁנֶּפֶשׁ אָדָם מִתְאַוָּה לוֹ, וְהוּא מְזִיק לוֹ; וְאֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה סִבָּה לְחֲלֵי קָשָׁה, אוֹ לְמִיתַת פְּתָאם - זֶה וּבְהֵמוֹת אֲצִלִּי שׁוּיִן.

ואין זה פעל האדם, מאשר הוא אדם בעל שכל; אמנם הוא פעל אדם מאשר הוא חי, נמשל כבהמות נדמו. ואמנם יהיה פעל אנושי, כשיאכל המועיל לבד. ופעמים יניח הערב ויאכל הנמאס, כפי בקשת המועיל - וזה פעל לפי הדעת, ובזה נבדל האדם בפעולותיו מזולתו. וכן כשיבעל כשיתאווה, מבילתי שישמר הנזק והתועלת - יש לו זה הפעל מאשר הוא בעל חי, לא מאשר הוא אדם.

ואפשר שתהיה הנהגתו כלה לפיהמועיל, כמו שזכרנו, אלא שישים התכלית: בריאות גופו ושלמותו מהחללים לבד - ואין זה חסיד. כי כמו שבחר זה הנאת הבריאות, בחר זה האחר הנאת המאכל, או הנאת המשגל - וכלם אין תכלית אמתית לפעולותם; אבל הנכון שישים תכלית כל מה שיתעסק בובריאות גופו והמשק מציאותו על השלמות, כדי שישארו כלי כחות נפשו - אשר הם אברי הגוף - שלמים; ותתעסק נפשו מבלי מונע במעלות המדות ובמעלות השכליות. וכן כלמה שילמדהו מן החכמות ומן הדעות שישגיג. מה שהוא מהן דרך לתכלית ההיא - אין בו דין ודברים; ומה שאין בו תועלת בתכלית ההיא: כשאלת החשבון, וספר החרוטים והתחבולות, ולהרבות משאלות אל-הנדסה, ומשיכת המשקלים, והרבה כיוצא באלו - תהיה הפונה בהם לחדד השכל ולהרגיל כח השכלי בדרכי המופת, עד שגייע לו לאדם קנין ידיעת ההקש המופתי מזולתו, ויהיה לו זה הדרך שגייע בו לידיעת אמתת מציאות השם יתברך. וכן בדברי האדם כלם: אין צריך שידבר בהם אלא במה שביא לנפשו בו תועלת, או ירחיק הזק מנפשו, או מגופו; או בחכמה, או

במעלה; בִּשְׁבַח מַעֲלָה, או מַעֲלָה; או לְגִנוּת גְּנוּת, או מַגְנָה.
כי קָלַל בְּעַלִּי הַחֲסִירוֹנוֹת וְזָכָרָם לְגִנוּת - אִם יִהְיֶה הַכּוֹנֵה בּוֹ
לְחֲסֹרֶם אֶצֶל בְּנֵי אָדָם, עַד שִׁיתְּרַחֲקוּ מֵהֶם וְלֹא יַעֲשׂוּ
כַּמַּעֲשִׂיָּהֶם - הוּא דֹבֵר מִחֵיב, וְהִיא מַעֲלָה. הֲלֹא תִרְאֶה אָמְרוּ
יִתְבָּרָה: כַּמַּעֲשֶׂה אֶרֶץ־מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַּתְּמָכָה לֹא תַעֲשׂוּ
(וַיִּקְרָא יח ג). וְסִפּוּר הַסְּדוּמִים וְכִלְמַהֲשָׁבָא בַּמִּקְרָא מִסְּפוּר
גְּנוּת בְּעַלִּי הַחֲסִירוֹנוֹת וְזָכָרָם לְגִנָּא, וְשִׁבַּח הַטּוֹבִים וְהַגְּדִלְתָּם
- אֵין הַכּוֹנֵה בּוֹ רַק מֵהַשְׁזָכַרְתִּי לָהּ: עַד שִׁיִּמְשְׁכוּ בְנֵי אָדָם
אֲחֵרֵי הַדְּרָכִים הַטּוֹבִים הָאֵלֶּה, וַיִּתְּרַחֲקוּ מִדְּרָכֵי הָרַעִים הֵהֵם.
וְכַשִּׁישִׁים הָאָדָם כּוֹנֵנוֹ אֶל זֶה הָעֵנִן, יִבְטֹל מִפְּעֻלוֹתָיו וַיִּחְסֹר
מִמַּאֲמָרָיו הַרְבֵּה מְאֹד. כִּי מִי שִׁיִּכּוֹן אֶל זֶה הָעֵנִן - לֹא יִתְעוֹרֵר
לִפְתָּח הַפִּתְלִים בְּזָהָב, או לַעֲשׂוֹת רָקוּם זָהָב בְּבִגְדֵי הַנָּאִים.
הָאֱלֹהִים! אִם לֹא יִכּוֹן בְּזֶה לְהַרְחִיב נֶפֶשׁוֹ כְּדִי שִׁתְּבָרִיא וַיִּרְחִיק
מִמֶּנָּה חֲלִיָּה, עַד שִׁתְּהִיָּה בְּהִירָה זָכָה לְקַבֵּל הַחֲכָמוֹת. וְהוּא
אָמְרָם, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה: "דִּירָה נָא, וְאִשָּׁה נָא, וּמָטָה
מִצַּעַת לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים". כִּי הַנֶּפֶשׁ תִּלְאַה וְתַעֲכֹר הַמַּחֲשָׁבָה
בְּהִתְמַדַּת עֵינַן הַדְּבָרִים הַעֲכוּרִים, כְּמוֹ שִׁילָא הַגּוֹף בַּעֲשׂוֹתוֹ
הַמְּלָאכּוֹת הַכְּבֹדוֹת עַד שִׁיִּנּוּחַ וַיִּנְפֹּשׁ, וְאַזּ יָשׁוּב לְמִזְגוֹ הַשְּׂוָה -
כֵּן צָרִיכָה הַנֶּפֶשׁ גַּם כֵּן לְהִתְעַסֵּק בַּמְנוּחַת הַחוּשִׁים בְּעֵינַן
לְפָתוּחִים וְלַעֲנִינִים הַנָּאִים, עַד שִׁתְּסוּר מִמֶּנָּה הַלְּאוֹת. כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ: "כִּי הוּא חֲלָשִׁי רַבָּנָן מִגְּרָסִיהוּ הוּא אָמְרֵי מִלְתָּא
דְּבְּדִיחוּתָא". וַיִּחָשֶׁב שֶׁעֲלָזָה הַצַּד - לֹא יִהְיֶה אֵלֶּה רָעוֹת וְלֹא
מַעֲשֶׂה הַבֵּל, רְצוֹנִי לֹאמֹר: עֲשִׂיתָ הַפְּתוּחִים וְהַצִּיּוּרִים בְּבִנְיָנִים
וּבְכָלִים וּבְבִגְדִים.

וידע, שזאת המדרגה היא מדרגה עליונה מאד וחמורה, לא ישיגוה אלא מעט מזער ואחר הרגל גדול. וכשיזדמן מציאות האדם שזה ענינו - איני אומר שהוא למטה מן הנביאים. רצוני לומר: שישמש כחות נפשו כלם וישים תכליתם - ידיעת השם: יתברך לבד; ולא יעשה מעשה קטן או גדול, ולא ידבר דבר - אלא שהפעל ההוא, או הדבר ההוא מביא למעלה, או למה שמביא אלמעלה. והוא יחשב ויסתכל בכלפעל ותנועה ויראה אם יביא אל התכלית ההיא, או לא יביא - ואז יעשהו.

וזהו אשר בקש ממנו יתברך שנקנן אליו, באמרו: ואהבת את ד' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. רצה לומר: בכל חלקי נפשך - שתעשה תכלית כל חלק ממנה תכלית אחת והיא: לאהבת השם: יתברך. וכבר הזהיר הנביא, עליו השלום, עלזה גם כן ואמר: בכל דרכיך דעהו (משלי ג ו), ופרשו החכמים, זכרונם לברכה, ואמרו: "אפילו לדבר עברה". ורצונם לומר: שתשים לפעל ההוא תכלית, והיא - האמת, אף-על-פי שיש בו עברה מצד אחד. וכבר כללו החכמים, זכרונם לברכה, זה הענין כלו בקצרה במלות מועטות מורות עלזה הענין הוראה שלמה מאד, עד כשאתה תבחן המלות, איך ספרו זה הענין הגדול והעצום כלו, אשר חברו בו חבורים ולא השלימוהו - תדע שנאמר בלח אלהים בלא ספק, והוא אמרם בצואותיהם: "וכל מעשיך יהיו לשם שמים". וזהו הענין אשר בארנוהו בזה הפרק; וזהו שעור מה שראינוהו ראוי לזכרו הנה, לפי זאת ההקדמה.

(בְּהִפְרֹשׁ אֲשֶׁר בֵּין הַחֲסִיד הַמַּעֲלָה וּבֵין הַכּוֹבֵשׁ אֶת

יִצְרוֹן הַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ)

אָמְרוּ הַפִּילוֹסוֹפִים: שֶׁהַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ - אֶפְעֵלֶפִי שְׁעוֹשָׁה
הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְהַחֲשׁוּבִים - הוּא עוֹשֶׂה אוֹתָם וְהוּא
מִתְאַוֶּה אֶל הַפְּעֻלּוֹת הָרָעוֹת וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן וַיִּכְבֹּשׁ אֶת־יִצְרוֹ;
וַיַּחֲלֶק עָלָיו בַּפְּעֻלּוֹתָיו, עַל מַה שִּׁיעִירוּהוּ אֵלָיו כַּחוֹתָיו וְתַאֲנוֹ
וְתִכּוֹנֶת נַפְשׁוֹ. וַיַּעֲשֶׂה הַטּוֹבוֹת - וְהוּא מִצְטַעַר בְּעֲשִׂיתָם וְנִזְזֶק.
אָבֵל הַחֲסִיד - הוּא שֶׁנִּמְשָׁךְ בַּפְּעֻלָּתוֹ אַחֵר מַה שֶׁתַּעֲרֶהוּ
תַּאֲנוֹ וְתִכּוֹנָתוֹ; וַיַּעֲשֶׂה הַטּוֹבוֹת - וְהוּא מִתְאַוֶּה וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן.
וּבְהִסְכָּמָה מִן הַפִּילוֹסוֹפִים: שֶׁהַחֲסִיד יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר שָׁלֵם
מִן הַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ. אָבֵל אָמְרוּ: שֶׁהַמוֹשֵׁל בְּנַפְשׁוֹ כְּחֲסִיד
בְּעִנְיָנִים רַבִּים; וּמַעֲלָתוֹ לְמִטָּה מִמֶּנּוּ בְּהִכָּרַח, לְהִיּוֹתוֹ מִתְאַוֶּה
לַפֶּעַל הָרַע - וְאַף-עַל-פִּי שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ - מִפְּנֵי שֶׁתִּשְׁוִיקָתוֹ
לְרַע הִיא תִּכּוֹנָה רָעָה בְּנַפְשׁוֹ. וַיִּכְבֹּר אָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, עָלָיו
הַשְּׁלוֹם, כִּי־זֶה בָּזָה: נָפֶשׁ רָשָׁע אֵינָהּ רָע (מִשְׁלֵי כ"א י). וְאָמַר
בְּשִׁמְחַת הַחֲסִיד בְּמַעֲשֵׂה הַטּוֹב, וְהִצְטַעַר מִי שֶׁאֵינוֹ צָדִיק
בְּעֲשִׂיתָהּ, זֶה הַמַּאֲמָר: שֶׁמִּחָה לְצָדִיק עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וּמִחֲתָה
לַפְּעֻלֵי אֱוֹן (שִׁם כ"א טו). זֶהוּ הַנִּרְאָה מִדְּבַרֵי הַנְּבִיאִים נְאוּת
לְמַה שֶׁזָּכְרוּהוּ הַפִּילוֹסוֹפִים.

וְכַאֲשֶׁר חִקְרָנוּ דְּבַרֵי חֲכָמִים בָּזָה הָעֵנִין נִמְצָא לָהֶם:
שֶׁהַמִּתְאַוֶּה לַעֲבֻרוֹת וְנִכְסֵף אֲלֵיהֶן - הוּא יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר
שָׁלֵם, מֵאֲשֶׁר לֹא יִתְאַוֶּה אֲלֵיהֶן וְלֹא יִצְטַעַר בְּהִנָּחֶתָן; עַד
שֶׁאָמְרוּ: שֶׁכָּל אֲשֶׁר יִהְיֶה הָאָדָם יוֹתֵר חָשׁוּב וַיּוֹתֵר שָׁלֵם -
תִּהְיֶה תִּשְׁוִיקָתוֹ לַעֲבֻרוֹת וְהִצְטַעְרוֹ בְּהִנָּחֶתָן יוֹתֵר גָּדוֹל. וְהִבִּיאוּ

בזה הדברים ואמר: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". ולא
דיים זה, עד שאמר: ששכר המושל בנפשו גדול לפי רב
צערו במשלו בנפשו, ואמר: "לפום צערא - אגרא". ויותר
מזה - שהם צוו להיות האדם מתאנה לעברות, והזהירו
מלומר: שאני בטבעי לא אתאנה לזאת העברה, ואף-על-פי
שלא אסרה התורה. והוא אמרם: "רבן שמעון בן גמליאל
אומר: לא יאמר אדם: איאפשי לאכל בשר בחלב; אי אפשי
ללבש שעטנז; איאפשי לבוא עלהערוה - אלא: אפשי, ומה
אעשה - אבי שבשמים גזר עלי".

ולפי המובן מפשוטי שני המאמרים בתחלת המחשבה הם
סותרים זה את זה - ואין הענין כן; אבל שניהם אמת ואין
מחלוקת ביניהם כלל. והוא: שהרעות אשר הן אצל
הפילוסופים רעות, אשר אמרו: שמי שלא יתאנה אליהן יותר
חשוב מן המתאנה אליהן ויכבש אתיצרו מהן - הם
הענינים המפרסמים אצלכלבני אדם שהם: "רעות": כשפיכות
דמים, וגנבה, וגזלה, ואונאה, ולהזיק למי שלא הרע לו,
ולגמל רע למיטיב לו, ולבזות אב ואם וכיוצא באלו. והן
המצוות שאמרו עליהן החכמים, זכרונם לברכה: "שאלו לא
נכתבו ראויות הן לכתב". ויקראו אותן קצת מחכמינו
האחרונים אשר חלו חלי המדברים: "מצוות השכליות", ואין
ספק שהנפש אשר תקסוף לדבר מהם ותשתוקק אליו - שהיא
חסרה; ושהנפש החשובה לא תתאנה לאחד מאלו הרעות
כלל, ולא תצטער בהמנעה מהם. אבל הדברים שאמרו
עליהם החכמים, שהכובש אתיצרו מהם הוא יותר חשוב
וגמולו יותר גדול - הם: "התורות השמעיות", וזה אמת;

שאלמלא התורה לא היו רעות כלל. ומפני זה אמרו: שצריך
האדם שיניח נפשו אוהבת אותו ולא יהיה לו מונע מהן רק
התורה. ובסן חכמתם, עליהם השלום, ובמה שהמשילו.
שהם לא אמרו: "אל יאמר אדם: איאפשי להרג הנפש;
איאפשי לגנב; איאפשי לכזב, אלא: אפשי, ומה אעשה -
אבישבשמים גזר עלי"; אבל הביאו דברים "שמעיים" כלם:
בשר בחלב, ולבישת שעטנז, ועריות. ואלו המצוות וכיוצא
בהן, הן אשר קראן השם יתברך: "חקות". ואמרו רבותינו,
זכרונם לברכה: "חקים שחקקתי לך - אין לך רשות להרהר
בהם"; ועובדי כוכבים משיבין עליהם, והשטן מקטרג בהם,
כגון: פרה אדמה ושעיר המשתלח וכו'. ואשר קראו אותן
האחרונים: שכליות, יקראו: מצוות, כפי מה שבארו החכמים.

הנה התבארלך מכל מה שאמרנו איזו מן העברות יהיה מי
שלא ישתוקק אליהן יותר חשוב מן המשתוקק אליהן וכובש
יצרו מהן, ואיזו מהן יהיה הענין בהפך. - וזה חדוש נפלא
בהעמיד שני המאמרים; ולשונם מורה עלאמתת
מה שבארנו.

וכבר נשלמה כונת זה הפרק.

פרק שביעי

(במחיצה וענינה)

הַרְבֵּה יִמְצָא בַּמִּדְרָשׁוֹת וּבַאֲגָדוֹת, וַיֵּשׁ מֵהֵן בְּגִמְרָא: שֵׁשׁ מִן־הַנְּבִיאִים מִי שִׁירָאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵאַחֲרֵי מַחֲצוֹת רַבּוֹת; וּמֵהֶם, מִי שִׁירָאָהוּ מֵאַחֲרֵי מַחֲצוֹת מוֹעֲטוֹת - לְפִי קִרְבָּתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְפִי מַעֲלָתָם בְּנִבְיָאָה. עַד שֶׁאָמְרוּ: מִשָּׁה רַבָּנוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, רָאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵאַחֲרֵי מַחֲצָה אַחַת בְּהִירָה, כְּלוֹמֵר: מִזְּהִירָה. וְהוּא אָמַרְם: "הִסְתַּכַּל בְּאַסְפֵּק לְרִיאַ הַמֵּאִירָה". וְ"אַסְפֵּק לְרִיאַ" - שֵׁם הַמֵּרָאָה הַנִּעֲשֶׂה מִגּוֹף הַמִּזְהִיר כְּשֶׁהֵם וְזִכּוּכִית, כְּמוֹ שֶׁהִתְבָּאָר בְּסוֹף כָּלִים.

וְהַכּוֹנֵה בְּזֶה הָעֵינָן מֵהַשְּׂאֵמֶר לָךְ, וְהוּא שֶׁאֲנַחְנוּ בְּאַרְנוּ בַּפֶּרֶק הַשְּׁנִי: שֶׁהַמַּעֲלוֹת, מֵהֵן - מַעֲלוֹת שְׁכָלִיּוֹת, וּמֵהֵן - מַעֲלוֹת הַמִּדּוֹת. וְכֵן הַפְּחִיתִיּוֹת, מֵהֵן - פְּחִיתִיּוֹת שְׁכָלִיּוֹת: כְּסָכְלוֹת וּמַעוֹט הַהֲבִנָּה, וְדִחַק הַתְּבוּנָה; וּמֵהֵן - פְּחִיתִיּוֹת הַמִּדּוֹת: כָּרֵב הַתַּאֲוָה, וְהַגָּאוּהָ, הַרְגֵּז, וְהַכַּעַס, וְהַעֲזוּת, וְאַהֲבַת הַמָּמוֹן וְהַדּוּמָּה לָהֶן, וְהֵן רַבּוֹת מְאֹד. וַיִּכְבֵּר זְכָרְנוּ הַסֹּדֵר בִּידִיעָתָן בַּפֶּרֶק הָרְבִיעִי. וְאֵלּוּ הַפְּחִיתִיּוֹת כָּל־הֵן מַחֲצוֹת הַמִּבְדִּילוֹת בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. מֵאֲמֵר הַנְּבִיא מִבָּאָר זֶה: כִּיאִם עֲוֹנֵתֶיכֶם הִיוּ מִבְּדִילִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם (יִשְׁעִיָּה נֹט ב). יֹאמֵר: שֶׁעֲוֹנוֹתֵינוּ - וְהֵן אֵלּוּ "הָרַעוֹת", כְּמוֹ שֶׁזְּכָרְנוּ - הֵן הַמַּחֲצוֹת הַמִּבְדִּילוֹת בֵּינֵינוּ וּבֵינוּ יִתְבָּרַךְ.

וְדַע, שֶׁכָּל נְבִיא לֹא נִתְּנָבֵא אֶלָּא אַחֵר שִׁיְהִי לּוֹ כָּל הַמַּעֲלוֹת הַשְּׁכָלִיּוֹת, וְרַב מַעֲלוֹת הַמִּדּוֹת וְהַחֲזָקוֹת שֶׁבָּהֶן, וְהוּא אָמַרְם: "אִין הַנְּבִיאוּהָ שׁוֹרָה, אֶלָּא עַל חֲכָם, גְּבוּר וְעֹשִׁיר". וְ"חֲכָם" - הוּא כּוֹלֵל כָּל הַמַּעֲלוֹת הַשְּׁכָלִיּוֹת בְּלִי סֶפֶק, וְ"עֹשִׁיר" - הוּא מִמַּעֲלוֹת הַמִּדּוֹת, רְצוּנֵי לֹמֵר: הַהִסְתַּפְּקוּת, מִפְּנֵי שֶׁהֵם

קוראים המסתפק - עשיר. והוא אמרם בגדר העשיר: "איזהו עשיר? - השמח בחלקו", רצונו לומר: שיספיק לו במה שהמציא לו זמנו, ולא יכאב במה שלא המציא לו. וכן "גבור" - הוא גססן במעלות המדות, רצוני לומר: שינהיג כחותיו כפי הדעת והעצה, כמו שבארנו בפרק החמישי, והוא אמרו: "איזהו גבור? - הפובש את יצרו".

ואין מתנאי הנביא שיהיו אצלו כל מעלות המדות, עד שלא תפחיתו פחיתות - שהרי שלמה המלך, עליו השלום, העיד עליו הכתוב: בגבעון נראה יי אל שלמה (מלכים א ג ה), ומצינו לו פחיתות מדות, והיא: רב הפאנה, בבאור בהרבות נשים, וזה מפעלות תכונת רב הפאנה. ואמר מבאר: הלא על אלה חטא שלמה (נחמיה יג כו). וכן דוד המלך, עליו השלום, נביא אמר: לי דבר צור ישראל (שמואל ב כג ג) - ומצאנו אותו: בעל אכזריות. אף-על-פי שלא שמש בה כי אם בעובדי גלולים ובהריגת הכופרים, והיה רחמן לישראל; אבל בא בבאור ב"דברי הימים", שהשם יתברך לא הרשהו לבנות בית-המקדש, ולא היה ראוי בעיניו לזה לרב מה שהרג. אמר: אתה לא תבנה בית לשמי כי דמים רבים שפכת ארצה לפני (דברי הימים א כב ח). ומצאנו באלוהו, זכור לטוב, מדת הרגזנות ואף-על-פי ששמש בה בכופרים ועליהם היה כועס, אבל אמרו החכמים: שהשם יתברך לקחו ואמר לו, שאינו ראוי למשל בבני אדם ולהיות להם לכהן, מי שיש לו קנאה כמו שיש לו - כי ימיתם. וכן מצינו בשמואל - שפחד משאול; וביעקב - שפחד מפגישת עשו. אלו המדות וכיוצא בהן - הן מחיצות בין השם יתברך עם הנביאים, עליהם השלום. ומי

שֵׁשׁ לוֹ שְׁתֵּי מִדּוֹת, אוֹ שְׁלֹשׁ מִהֶן בְּלִתִּי מִמְצָעוֹת - כְּמוֹ
שֶׁבָּאֲרָנוּ בְּפֶרֶק הָרְבִיעִי - נֹאמַר בּוֹ: שְׂרָאָה הַשְּׂמִיתִבְרָךְ מֵאַחֵר
שְׁתֵּי מַחֲצוֹת אוֹ שְׁלֹשׁ.

וְלֹא תִרְחִיק הָיִית חֶסְרוֹן קִצָּת הַמִּדּוֹת מִמַּעַט מִמִּדְרַגַּת
הַנְּבוּאָה - שְׁאֵנְחָנוּ מִצִּינוּ קִצָּת פְּחִיתוֹת הַמִּדּוֹת יִמְנְעוּ
הַנְּבוּאָה לְגִמְרִי, כַּכֶּסֶס. אָמְרוּ: "כִּלְהִפּוֹעֵס, אִם נָבִיא הוּא -
נְבוּאָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וְהִבִּיאוּ רְאִיָּה מֵאֵלִישַׁע שֶׁנִּסְתַּלְקָה
מִמֶּנּוּ הַנְּבוּאָה כְּשֶׁכֶּסֶס - עֲדָשֶׁה־סִּירְכֶּסֶס, וְהוּא אָמְרוּ: וְעַתָּה
קָחוּ לִי מִנְּגֹן (מַלְכִּים־ב ג טו).

וּבַעֲבוּר הָאֲנָחָה וְהַדָּאָגָה שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, כָּל
יְמֵי הַתְּאֵבָלוֹ עַל יוֹסֵף - נִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד
שֶׁנִּתְבַּשֵּׁר בְּסִיּוֹ. אָמַר: וְתַחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם (בְּרֵאשִׁית מו
כז). וְאָמַר הַמֶּתְרַגֵּם: "וְיִשְׁרֵת רוּחַ נְבוּאָה עַל יַעֲקֹב אָבוֹהוֹן".
וְלִשׁוֹן הַחֲכָמִים: "אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ עֲצָלוֹת וְלֹא
מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת - אֲלֹא מִתּוֹךְ שְׂמִחָה".

וְכַאֲשֶׁר יָדַע מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁלֹּא נִשְׁאַרָה לוֹ מַחֲצִיָּה
שֶׁלֹּא הִסִּיר אוֹתָהּ, וְכִי נִשְׁלְמוּ בּוֹ מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת כָּלֵן וְהַמַּעֲלֹת
הַשְּׂכָלִיּוֹת כָּלֵן - בִּקֵּשׁ לְהַשְׁיֵג מֵהוּיֹת הַשְּׂמִיתִבְרָךְ עַל אֲמַתַּת
מִצִּיאוֹתוֹ - אַחֵר שֶׁלֹּא נִשְׁאַר לוֹ מוֹנֵעַ - וְאָמַר: הֲרָאֵנִי נָא אֶת
כְּבוֹדְךָ (שְׁמוֹת ל ג יח). וְהוֹדִיעוּ הַשְּׂמִיתִבְרָךְ: שְׂאִי-אֶפְשָׁר לוֹ
זֶה, בְּהִיּוֹתוֹ שֶׁכָּל נִמְצָא בְּחֹמֶר, רְצוֹנוֹ לוֹמַר: מֵאֲשֶׁר הוּא אָדָם,
וְהוּא אָמְרוּ: כִּי לֹא־רָאִנִי הָאָדָם וְחִי (שֵׁם כ). הִנֵּה לֹא נִשְׁאַרָה
לוֹ בֵּינוּ וּבֵין הַשְּׂגָת הַקְּדוֹשׁ שְׁבָרוֹ וְהוּא עַל־אֲמַתַּת מִצִּיאוֹתוֹ אֲלֹא

מחיצה אחת בהירה - והוא השכל האנושי שאינו נבדל. וגמל אליו יתברך חסד בתת לו מן ההשגה - אחר ששאלה - יותר ממה שהיה אצלו קדם שאלתו, והודיעו: שתכלית ההיא אי-אפשר לו, מפני שהוא בעל גשם. וכנה אמתת ההשגה ב"ראית פנים" - כי האדם כשיראה פני חברו, תהיה אז בנפשו חקוקה צורתו עד שלא יתערב לו עם זולתו, אפילו בשעה שאינו רואה אותו. אבל כשיראה אחריו - אף-על-פי שהוא מכירו בראיה ההיא - פעמים יספק עליו ויתערב לו עם זולתו. כן השגתו יתברך עלהאמת - היא: ידיעת השם יתברך מאמתת מציאותו מהשלא ישתתף במציאות ההיא זולתו מן הנמצאות; עד שימצא בנפשו מציאותו חזקה ונבדלת עלמהשמצא בנפשו ממציאות שאר הנמצאות. ואי אפשר לאדם להשיג זה השיעור מן ההשגה - אלא שהוא, עליו השלום, השיג למטה מזה מעט. והוא אשר כנה ואמר: וראית את אחרי (שמות לג כג). ואני עתיד להשלים זה הענין בספר הנבואה.

וכאשר ידעו חכמים, זכרונם לברכה, ששני המינים האלו מן הפחיתות, רצוני לומר: השכליות והמדות, הם אשר יבדילו בין השם יתברך ובין האדם, ובהן הוא יתרון מעלות הנביאים, אמרו על קצתם במה שראו מחקמתם ומדוניהם: ראויים הם שתשרה שכינה עליהם כמשה רבנו, עליו השלום. ולא יעלם ממך ענין הדמיון - שהם דמו אותם בו, לא שהשווים אליו חלילה. וכן אמרו על אחרים: כיהושע בן-נון, על הצד אשר זכרנו. וזה ענין אשר כונו לבאר בזה הפרק.

פָּרֶק שְׁמִינִי

(בִּיצִירָה הָאֲנוּשִׁית)

אִי אֶפְשָׁר שִׁינִילַד הָאָדָם מִתְחִלַת עֵינָיו בְּטֹבֵעַ בַּעַל מַעֲלָה, וְלֹא בַּעַל חֶסֶד, כְּמוֹ שְׂאִי-אֶפְשָׁר שִׁינִילַד הָאָדָם בְּטֹבֵעַ בַּעַל מִלֵּאכָה מִן הַמִּלֵּאכֹת. אֲבָל אֶפְשָׁר לֵאדָם שִׁינִילַד בְּטֹבֵעַ מוֹכֵן לַמַּעֲלָה אוֹ לַחֶסֶד, בְּהִיּוֹת פְּעֻלַת הָאֶחָת מִן יוֹתֵר קֵלָה עָלָיו מִפְּעֻלַת הָאֲחֵרָת. וְהַמֶּשֶׁל בּוֹ: כְּשִׁינִיָּה הָאָדָם מִזְגוֹ נוֹטָה אֶל הַיָּבֵשׁ וְיִהְיֶה עֶצֶם מֵחוֹ זָר, וְהַלְחוֹת בּוֹ מַעֲטָה - יִקַּל עָלָיו לִגְרוֹס וּלְזַכֵּר, וְלִהְיוֹת הַעֲנִיָּים יוֹתֵר מִבַּעַל לֶחָה לְבִנָּה רַב־הַלְחוֹת בְּמֶח. אֲבָל אִם יוֹנֵחַ הָאִישׁ הַהוּא הַמוֹכֵן בְּמִזְגוֹ אֶל זֹאת הַמַּעֲלָה מִבִּלְתִּי לִמַּד כָּלִל, וְלֹא יַעֲזֹר כְּחוֹתָיו - יִשְׁאָר סָכָל בְּלִי סִפְקָ. וְכֵן כְּשִׁינִילְמַדוֹ וְיִבִּינוּ זֶה הָעֵבֶר הַטֹּבֵעַ, רַב הַלְחוֹת - יִדַּע וְיִבִּין, אֲבָל בְּקִשִּׁי. וְעַלִּזָּה הַמִּין בְּעֶצְמוֹ יִמָּצֵא אִישׁ שֶׁמִּזְג לְבֹ יוֹתֵר חֵם מִמָּה שֶׁצָּרִיף - יִהְיֶה גְבוּר, רָצוֹנִי לֹאמֹר: מוֹכֵן לְגְבוּרָה. אִם יִלְמְדוּהוּ הַגְּבוּרָה - יִהְיֶה גְבוּר בְּמַהֲרָה בְּלִי סִפְקָ. וְאַחֵר, מִזְג לְבֹ יוֹתֵר קָר מִמָּה שֶׁצָּרִיף וְהוּא מוֹכֵן לְצַד הַמֶּרֶץ וְהַפֶּחַד, וְכְשִׁינִילְמְדוּהוּ וְיִרְגְּלוּהוּ - יִקְבְּלֻם מְהֵרָה. וְאִם יִכְנוּ בּוֹ הַגְּבוּרָה - לֹא יִשׁוּב גְבוּר רַק בְּקִשִּׁי גָדוֹל, אֲבָל יִשׁוּב כְּשִׁינִירְגְּלוּהוּ בְּלִי סִפְקָ.

וְאַמֵּנָם בְּאַרְתִּי לָךְ זֶה, שֶׁלֹּא תַחֲשַׁב הַשְּׂגָעוֹנוֹת אֲשֶׁר יִשְׁקְרוּ בְּהֵם חֲכָמֵי הַכּוֹכָבִים - אֲמַתִּיּוֹת. כִּי יַחֲשִׁבוּ שֶׁמּוֹלֵד הָאָדָם יִשְׁיִמְהוּ בַּעַל מַעֲלָה, אוֹ בַּעַל חֶסֶד; וְשֶׁהָאִישׁ מִכָּרַח עַל הַמַּעֲשִׂים הֵהֵם בְּהִכָּרַח. אֲמֵנָם אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁהַדָּבָר הַמִּסְכֵּם עָלָיו מִתּוֹרָתֵנוּ וּמִפִּילוֹסוֹפֵי יוֹן, כְּמוֹ שֶׁאֲמַתוּהוּ טַעֲנוֹת הָאֲמַת:

שפֿעלוֹת האָדם כָּלן מְסוּרוֹת לוֹ אין מְכָרִים אוֹתוֹ בְּהוֹן, וְלֹא מְבִיא אוֹתוֹ - זוֹלַת עֲצָמוֹ - כָּלֵל, שְׂיִטְהוּ לְצַד מַעֲלָה, אוֹ לְצַד חֲסָרוֹן - אֲלֵאֵמֶכֶן תִּהְיֶה לוֹ הַכֶּנֶת הַמְזֻגִים לְבָד, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ: שְׂיִקֵּל לוֹ עֵינָיו, אוֹ יִכְבֹּד; אֲבָל שְׂיִתְחַיֵּב, אוֹ יִהְיֶה בּוֹ נִמְנָע - אין זֶה כָּלֵל. וְאֵלּוּ הֵיךְ הָאָדָם מְכָרַח עַל פְּעֻלוֹתָיו - יִהְיוּ בְטָלוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאַזְהָרוּתֶיהָ וְהִיךְ הַכֹּל שֶׁקָּרָה גְמוּרָה, אַחֵר שְׂאִין בְּחִירָה לְאָדָם בְּמָה שְׂיַעֲשֶׂה. וְכֵן הִיךְ מִתְחַיֵּב בְּטוֹל הַלְמוּד וְהַתְלַמְדוּת, וְלִמּוּד כָּל מְלָאכָת מַחֲשָׁבָת. הִיךְ כָּלִיזָה הַכֹּל וְלִבְטָלָהּ, אַחֵר שֶׁהָאָדָם אֵי־אֶפְשָׁר לוֹ כָּלֵל - מִפְּנֵי הַגּוֹרָם הַמְכָרִים אוֹתוֹ מִחוּץ זוֹלָתוֹ, לְפִי דַעַת הָאוֹמְרִים זֶה - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה הַפֶּעַל הַפְּלוּנִי, וּמִבְּלִי שְׂיִדַּע הַחֲכָמָה הַפְּלוּנִית, וְשֶׁלֹּא תִהְיֶה לוֹ הַמַּדָּה הַפְּלוּנִית. וְהִיךְ הַגְּמוּלָה וְהַעֲנָשׁ גַּם־כֵּן עוֹלָה גְמוּרָה: הֵן מִמֶּנּוּ קִצְתָנוּ לְקִצְתָנוּ, הֵן מִהַשְׂמִיתִיבָרָה לָנוּ. שְׂזֶה שְׂמַעוֹן שֶׁהָרֵג לְרֵאוּבֵן - אַחֵר שְׂזֶה מְכָרַח שְׂיִהְרֵג, וְזֶה מְכָרַח שְׂיִהְרֵג, - לָמָּה נַעֲנֵשׁ שְׂמַעוֹן? וְאִיךְ יִתְּכֵן גַּם־כֵּן עָלָיו יִתְּבַרָה, צָדִיק וְיֹשֶׁר הוּא, שְׂיַעֲנִישֶׁהוּ עַל פֶּעַל שְׂאִי־אֶפְשָׁר לוֹ שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂהוּ; וְאִפְּלוֹ הַשְׂתַּדֵּל שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂהוּ לֹא הִיךְ יָכוֹל? וְהִיךְ בְּטָלוֹת גַּם־כֵּן הַהֲכָנוֹת כָּלן עַד סוֹפֵן: מִבְּנוֹת בְּתִים, וְכִנּוּס הַמָּמוֹן, וְלִבְרַחֲבַעַת הַפֶּסֶד, וְזוֹלָתָם מִן־הַדּוּמִים לָהֶם - כִּי אֲשֶׁר נִגְזַר שְׂיִהְיֶה, אֵי־אֶפְשָׁר מִבְּלָתִי הֵיזוֹת? וְזֶה כָּלֵל שֶׁקָּרָה גְמוּרָה וְכִנְגָד הַמִּשְׁכָּל וְהַמְרָגֵשׁ; וְהִרְיוֹת חוֹמַת הַתּוֹרָה; וְלִגְזַר עַל הַשְׂמִיתִיבָרָה בְּעוֹלָה, חֲלִילָה לוֹ מִמֶּנּוּ.

אֲמַנָּם, הָאֵמֶת אֲשֶׁר אין סֶפֶק בּוֹ, שֶׁפְּעֻלוֹת הָאָדָם כָּלן מְסוּרוֹת לוֹ: אִם יִרְצֶה - יַעֲשֶׂה; וְאִם לֹא יִרְצֶה - לֹא יַעֲשֶׂה, מִבְּלָתִי הַכָּרַח שְׂיִכְרִיחֶהוּ עָלָיו - וּמִפְּנֵי זֶה רָאוּי לְצוּוֹתוֹ. אָמַר: רָאֵה

נתתי לפניך היום אתהחיים ואתהטוב, הבִּרְכָּה והקִּלְלָה -
ובחרת בחיים (דברים ל טו-יט), ושם הבִּחִירָה לנו בָּהֶם.
וְחַיִּב הָעָנֹשׁ לְמִי שִׁמְרָה; וְהַגְּמוּל לְמִי שִׁיעֲבֹד: אִם תִּשְׁמָעוּ;
וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ. וְחַיִּב הַלְמוּד וְהַתְלַמְדוּת: וְלִמְדַתְּם אוֹתָם
אֶתְבְּנִיכֶם (שְׁמִיאִיט) וְלִמְדַתְּם אֹתָם וְשִׁמְרַתְּם לַעֲשֹׂתָם (שם
הא), וְכִלְמַהֲשָׁבָא בְּלִמּוּד הַמִּצְוֹת. וְחַיִּב גַּם כֵּן הַהִכְנוּתָכֶלָן,
כְּמוֹ שִׁכְתוּב בַּתּוֹרָה: כִּי תִבְנֶה בֵּית חֹדֶשׁ וְעִשִּׂיתָ מַעֲקָה לַגֹּגֶר
וְלֹא תִשִּׂים דָּמִים בְּבֵיתְךָ (דברים כב ח); פְּנִימוֹת בְּמִלְחָמָה
(שם כ ה-ז); בְּמַהֲיָשֶׁכְבּ; (שמות כב יז); לֹא יִחַבֵּל רַחִים וְרָכַב
(דברים כד ו), וְהִרְבֵּה בַּתּוֹרָה וּבִנְיָאִים מִזֶּה הָעֵינָן, רְצוֹנִי
לִזְמֶר: הַהִכְנוּת.

אֲבָל מִהַשְׁנֵמָצָא לְחֻכְמִים, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, וְהוּא אֶמְרָם: "הַכֹּל
בְּיַד שָׁמַיִם חוּץ מִיִּרְאֵת שָׁמַיִם" - הִיא גַּם כֵּן אֶמֶת, וְנוֹטָה לְצַד
מִהַשְׁזַכְרָנוּ. אֲלֹא שֶׁהִרְבֵּה פְעָמִים יִטְעוּ בּוֹ בְּנֵי אָדָם וַיִּחְשְׁבוּ
קִצֵּת פְּעֻלוֹת הָאָדָם הַבְּאוֹת לְבַחֲרִיתוֹ, שֶׁהוּא מְכָרָח עֲלֵיהֶם:
כְּזוּג פְּלוֹנִי, אוֹ הָיוֹת הַמָּמוֹן בְּיָדוֹ - וְזֶה בְּלִיתִי אֶמֶת. כִּי זֹאת
הָאִשָּׁה אֲשֶׁר לָקַחָהּ בְּכַתְּבָהּ וְקִדּוּשִׁין וְהִיא כְּשֶׁרָה לוֹ, וְלָקַחָהּ
לוֹ לְפָרִיָּה וּרְבִיָּה, וְהִיא מִצֹּה - וְהַשְׁמִיתָבָרָה לֹא יִגְזֹר בְּעִשִּׂית
הַמִּצְוָה. וְאִם יִהְיֶה בְּנִשְׁוֹאִין אִסּוּר, הִיא עֹבְרָה - וְהַשֵּׁם לֹא יִגְזֹר
בְּעִשִּׂית הָעֹבְרָה. וְכֵן זֶה אֲשֶׁר גָּזַל מִמּוֹן פְּלוֹנִי, אוֹ גָּנְבוּ מִמֶּנּוּ,
אוֹ הוֹנָה אוֹתוֹ וְכַחֵשׁ בּוֹ וְנִשְׁבַּע עָלָיו בְּשֶׁקֶר - אִם נֹאמֶר,
שֶׁהַשְׁמִיתָבָרָה גָּזַר עֲלֶיהָ שִׁיגִיעַ זֶה הַמָּמוֹן לְיָדוֹ, וְשִׁיִּצָּא מִיָּד
זֶה הָאִחֵר - כִּבְרָר גָּזַר בְּעֹבְרָה? וְאִין הָעֵינָן כֵּן. אֲבָל כָּל פְּעֻלוֹת
הָאָדָם מְסוּרוֹת לוֹ וְתַלְוִיּוֹת בְּבַחֲרִיתוֹ - בְּהֵן בְּלֹא סִפֵּק וְיִמְצְאוּ
הַמִּצְוֹת וְהָעֹבְרוֹת. כִּי כִבְרָר בְּאַרְנוֹ בַּפֶּרֶק הַשֵּׁנִי: שִׁמְצוֹת

התורה ואזהרותיה הן בפעולות אשר לאדם בהן בחירה שיעשם, או שלא יעשם. ובזה החלק מן הנפש תמצא יראת שמים, ואינה בידי שמים - אבל נמסרה לבחירת האדם, כמו שבארנו. אם כן מהו אמרם: "הכל בידי שמים"? אמנם ירצו בו העניינים הטבעיים, אשר אין בחירה לאדם בהם, כגון: בהיותו ארץ, או קצר; או רדת המטר, או עצירה, או הפסד האויר, או זכותו וכיוצא בהם מכל מה שבעולם - זולת תנועת האדם ומנוחתו.

ואמנם זה הענין אשר בארו חכמים, שהמצוות והעברות אינן בידי שמים ולא ברצונו, אבל ברצון האדם - נמשכו בזה אחר דברי ירמיהו, עליו השלום, והוא אמרו: מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה ג לח). ש"הרעות" - הם: המעשים הרעים, ו"הטוב" - הם: המעשים הטובים. ואמר: שהשם יתברך אינו גוזר על האדם לעשות רע או טוב. ואחר שהענין כן - ראוי לאדם להתאונן ולבכות על מה שעשה מן החטאים והעברות, אחר שפשע ברצונו, ואמר: מה יתאונן אדם חי, גבר על חטאיו (שם לט). ואחר-כך שב ואמר: שרפואות זה החלי בידינו. כי כמו שפשענו בבחירתנו - כן לנו לשוב ממעשינו הרעים; ואמר אחר-כך: נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ד', נשא לבבנו אלכפים, אלאל בשמים (שם מ-מא).

אבל המאמר המפרסם אצל בני אדם, וגם ימצאו ממנו בדברי החכמים ובדברי הנביאים גם כן, והוא: שיש ישיבת האדם וקיימתו, וכלתנועותיו ברצון השם יתברך וחסדו - הוא

מאמר אמתִי על־צד אחד, והוא: כְּמִי שֶׁהִשְׁלִיךְ אֶבֶן עַל־הָאֵוִיר וְיָרְדָה לַמָּטָה, שְׁאִמְרָנוּ בָּהֶ: שֶׁבְּרָצוֹן הַשְּׁמִיתִבְרָךְ יֵרְדָה "לַמָּטָה", והוא מאמר אמתִי: שֶׁהַשְּׁמִיתִבְרָךְ רָצָה שֶׁתִּהְיֶה הָאֶרֶץ כָּלָה בַּמְּרֻכָז; וּמִפְּנֵי זֶה בְּכֻלֵּעַת שִׁישְׁלִיכּוּ חֵלֶק מִמֶּנָּה לַמַּעֲלָה, יִתְנוּעְעוּ אֶל הַמְּרֻכָז. וְכֵן כָּל חֵלֶק מִחֻלְקֵי הָאֵשׁ מִתְנוּעַע לַמַּעֲלָה בְּרָצוֹן שֶׁקֹּדֶם לִהְיוֹת מִתְנוּעַע לַמַּעֲלָה. לֹא שֶׁהַשְּׁמִיתִבְרָךְ רָצָה בְּעַת שֶׁהִתְנוּעַע זֶה הַחֵלֶק מִן־הָאֶרֶץ, שִׁיתְנוּעַע לַמָּטָה. וּבְזֶה חֻלְקִים הַמְּדַבְּרִים. כִּי שִׁמְעַתִּי אוֹמְרִים: שֶׁהַרָצוֹן בְּכֻלְדָּבָר עַת אַחֵר עַת תְּמִיד. וְלֹא כֵן נֶאֱמַר אֲנַחְנוּ. אֵף הַרָצוֹן הִיָּה בְּשִׁשָּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, שִׁימְשֻׁכוּ הַדְּבָרִים כָּלָם עַל טִבְעָם תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁאָמַר: מַה שֶׁהִיָּה הוּא שִׁיְהִיָּה, וּמַה־שֶּׁנַּעֲשֶׂה הוּא שִׁיעֲשֶׂה, וְאִין כֹּל־חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ (קֹהֶלֶת א ט). וּמִפְּנֵי זֶה הִצָּרְכּוּ הַחֻכְמִים לֹאמֹר: כִּי כָּל הַמּוֹפְתִים הַיּוֹצֵאִים חוּץ לַטִּבֵּעַ אֲשֶׁר הִיּוּ, וְגַם אֲשֶׁר עֲתִידִים לִהְיוֹת מֵאֲשֶׁר יַעֲד בָּהֶם הַכְּתוּב - כָּלָם קֹדֶם בָּהֶם הַרָצוֹן בְּשִׁשָּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית; וְהוּשֵׁם בְּטִבֵּעַ הַדְּבָרִים אַז שִׁיתְחַדֵּשׁ בָּהֶם מֵהַשִּׁיתְחַדֵּשׁ. וְכֹאֲשֶׁר יִתְחַדֵּשׁ הַדָּבָר בְּעַת הַצָּרָה יִחְשְׁבוּ הָרוּאִים בּוֹ שֶׁעַתָּה נִתְחַדֵּשׁ - וְאִין הַדָּבָר כֵּן.

וְכִבֵּר הַרְחִיבּוֹ בְּזֶה הָעֵנִין הַרְבֵּה בְּמִדְרַשׁ קֹהֶלֶת וְזוּלָתוֹ, וּמֵאֲמָרָם בְּזֶה הָעֵנִין: "עוֹלָם כְּמִנְהֶגוֹ נוֹהֵג". וְתִמְצָאֵם, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, תְּמִיד בְּכָל דְּבָרֵיהֶם בּוֹרְחִים מִתַּת הַרָצוֹן בְּדָבָר אַחֵר דָּבָר, וּבְעַת אַחֵר עַת. וְעַל־זֶה הֵצִד יֹאמֵר בְּאֶדָם כְּשִׁיקוּם וַיָּשָׁב: שֶׁבְּרָצוֹן הַשְּׁמִיתִבְרָךְ קָם וַיָּשָׁב, רוּצָה לֹאמֹר: שֶׁהוּשֵׁם בְּטִבְעוֹ בְּתַחֲלִית בְּרִיאָתוֹ שִׁיקוּם וַיָּשָׁב בְּבַחֲרִיתוֹ; לֹא שֶׁהוּא רוּצָה עַתָּה בְּעַת קוּמוֹ שִׁיקוּם, אוֹ שֶׁלֹּא יָקוּם, כְּמוֹ שֶׁלֹּא רוּצָה עַתָּה

בְּנִפִּילַת הָאָבֶן הַזֹּאת שֶׁתִּפֹּל. וְכָלֵל הַדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַן בּוֹ, הוּא: כִּי
כְּמוֹ שֶׁרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיְהִיָּה הָאָדָם נִצְבֵּהקוֹמָה, רָחֵב
הַחֲזָה, בַּעַל אֲצָבָעוֹת - כֵּן רָצָה שִׁיְתְּנוּעַע וְיָנוּחַ מַעֲצָמוֹ, וְיַעֲשֶׂה
פְּעֻלוֹת בְּבְחִירָתוֹ: אֵין מִכְרִים לוֹ עֲלֵיהֶם, וְלֹא מוֹנֵעַ מֵהֶם, כְּמוֹ
שִׁיְתְּבָאֵר בְּתוֹרָה הָאֱמֵתִית, הַמְּבֹאֶרֶת זֶה הָעֵנִין בְּאִמְרָה: הֵן
הָאָדָם הִיָּה כָּאֶחָד מִמֶּנּוּ לַדַּעַת טוֹב וְרָע (בְּרֵאשִׁית ג' כב).
וְכִבֵּר בְּאֵר הַתֵּרְגוּם בְּפִרוּשׁ, שֶׁהֲרָצוֹן בּוֹ: "מִמֶּנּוּ לַדַּעַת טוֹב
וְרָע" - רוֹצֶה לֹאמֹר: שֶׁהוּא הִיָּה אֶחָד בְּעוֹלָם, רָצוֹנִי לֹאמֹר: מִין
שְׂאִין כְּמוֹהוּ מִין אֲחֵר שִׁישְׁתַּתֵּף עִמּוֹ בְּזֶה הָעֵנִין אֲשֶׁר נִמְצָא
בּוֹ, וְהוּא: שֶׁמַּעֲצָמוֹ וּמִנְפָּשׁוֹ יֵדַע הַטּוֹב וְהָרָע וְיַעֲשֶׂה אִיזָה
מֵהֶם שִׁירָצָה, וְאֵין מוֹנֵעַ לוֹ מֵהֶם. וְאֲחֵר שֶׁהוּא כֵן, אֶפְשָׁר
שִׁישְׁלַח יְדוֹ וְיִקַּח מִזֶּה וְאָכַל וְסִי לַעוֹלָם (שם).

וְאֲחֵר שִׁיְתַחֲבִיב זֶה בְּמִצִּיאוֹת הָאָדָם, רָצוֹנִי לֹאמֹר: שִׁישְׁעֲשֶׂה
בְּבְחִירָתוֹ פְּעֻלוֹת הַטּוֹב וְהָרָע כְּאֲשֶׁר יִרְצֶה, אִם כֵּן יִתְחַבֵּב
לְלַמֵּד דְּרָכֵי הַטּוֹב וְהָרָע, וְשִׁיִּצְוֶהוּ וְיִזְהִירָהוּ וְיַעֲנִישֶׁהוּ וְיִגְמִלָהוּ
- וְיִהְיֶה כְּלִזָּה יִשְׂרָאֵל. וְכֵן רָאוּי לוֹ לְהִרְגִּיל עַצְמוֹ בְּפְעֻלוֹת
הַטּוֹבוֹת, עַד שִׁיְהִי לוֹ הַמַּעֲלוֹת; וְיִתְרַחֵק מִןהַפְּעֻלוֹת הָרָעוֹת,
עַד שִׁיִּסּוּרוֹ מִמֶּנּוּ הַפְּחִיתִיּוֹת, אֲשֶׁר הֵן נִמְצְאוֹת אֵתוֹ. וְלֹא
יֹאמֶר שֶׁהֵן בְּעֵינֵי שְׂאִין יְכוּלוֹת לְהַשְׁתַּנּוֹת - כִּי כָּל עֵינֵי אֶפְשָׁר
לְהַשְׁתַּנּוֹת מִןהַטּוֹב אֶל הָרָע וּמִןהָרָע אֶל הַטּוֹב, וְהַכֹּל
בְּבְחִירָתוֹ. וּמִפְּנֵי זֶה הָעֵנִין זְכָרְנוֹ כְּלִמָּהשְׁזָכְרְנוֹ מֵעֵינֵי הַמַּצּוֹת
וְהַעֲבָרוֹת.

וְהִנֵּה נִשְׁאָר עָלֵינוּ לְבָאֵר דְּבָר אֶחָד מִזֶּה הָעֵנִין, וְהוּא: שִׁישׁ
מִפְּסוּקִים יִחֲשְׁבוּ בָּהֶם בְּנֵי הָאָדָם, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִגְזֹר בְּמָרִי,

וְשֵׁם־יִתְבָּרָךְ יִכְרִיחַ עָלָיו - זֶה שֶׁקָּרָא, וְיַצְרִיכִים אֲנִי לְבָאֲרָם, כִּי הִרְבֵּה מִבְּנֵי הָאָדָם הַתְּבַלְבְּלוּ בָהֶם. וּמִזֶּה מֵהַשְׁנָאָמַר לְאַבְרָהָם: וְעַבְדִּים וְעַנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה (בְּרֵאשִׁית טו יג), אָמְרוּ: הֲלֹא תִרְאֶה שֶׁגָּזַר עַל הַמִּצְרִיִּים שִׁיחַמְסוּ זֶרַע אַבְרָהָם - וְלָמָּה עֲנֹשָׁם, הֲלֹא בְּהִכָּרַח, בְּגִזְרַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרָךְ יִתְעַלֶּה הַשִּׁתְעַבְדּוֹ בָּהֶם, כִּמוֹ שֶׁגָּזַר עֲלֵיהֶם? וְהַתְּשׁוּבָה לְאֵלֹהִים: שְׂזֵה הַעֲנִין דּוֹמָה כְּאֵלֹהֵי אֱמֶר הַשֵּׁם־יִתְבָּרָךְ שֶׁהַנּוֹלָדִים לַעֲתִיד יִהְיֶה מֵהֶם מוֹרֵד, וְעוֹבֵד וְחֹסֵיד וְרַע -וְזֶה אֲמַתִּי. וְלֹא מִפְּנֵי זֶה הִמָּאָמַר הַתְּחִיב פְּלוֹנִי הָרַע לִהְיוֹת רָע; וְלֹא פְּלוֹנִי הַצָּדִיק לִהְיוֹת צָדִיק עַל־כָּל פְּנִים. אֲבָל כְּלָמִי שֶׁיִּרְצֶה מֵהֶם לִהְיוֹת רַע - יִהְיֶה בְּבַחֲרִיתוֹ; וְאֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה לִהְיוֹת צָדִיק - הָיָה יָכוֹל, וְאִין מוֹנֵעַ לוֹ. וְכֵן כָּל צָדִיק וְצָדִיק אֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה לִהְיוֹת רַע, לֹא הָיָה מוֹנֵעַ לוֹ מִזֶּה. כִּי הַדְּבָרִים שֶׁאֱמַר הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, לֹא אֲמַרְם עַל אִישׁ יָדוּעַ, עַד שֶׁיֹּאמֶר: "כָּבֹד נִגָּזַר עָלָיו"; וְאַמֶּנּוּ בְּאוֹ הַדְּבָרִים לְכָלל וְנִשְׁאָר כְּלֵאִישׁ וְאִישׁ בְּבַחֲרִיתוֹ בְּעִיקָר וְיִצִּירָתוֹ. וְכֵן כְּלֵאִישׁ וְאִישׁ מִן־הַמִּצְרִיִּים אֲשֶׁר חִמְסוּ וְעַנּוּ אוֹתָם, הָיָה בְּבַחֲרִיתוֹ שֶׁלֹּא יִחְמָסֶם, אֵלֹהֵי הָיָה רוֹצֶה, כִּי לֹא נִגָּזַר עַל־הָאִישׁ בְּפֶרֶט שִׁיחַמְסֶם.

וְזֹאת הַתְּשׁוּבָה בְּעֶצְמָהּ נְשִׁיב עַל־אֲמָרוֹ: הִנֵּה שָׁכַב עִם אֲבֹתֶיךָ וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרֵי אֱלֹהֵי נָכָר (דְּבָרִים לא, טז). שְׂאִין הַפֶּרֶשׁ בֵּין־זֶה, וּבֵין אֲמָרוֹ: "כְּלָמִי שִׁיַּעֲבֹד עֲבֹדַת כּוֹכָבִים - יַעֲשֶׂה בּוֹ כֹּף וְנָכָר". שְׂאִם לֹא יִמָּצֵא לְעוֹלָם מִי שִׁיַּעֲבֹד אוֹתָהּ, תִּהְיֶה הַהִפְחָדָה לְבִטְלָה; וְיִהְיֶה הַקָּלָלוֹת כָּלֵן לְבִטְלָה. וְכֵן הָעֲנֹשִׁים אֲשֶׁר בִּתְוֹרָה. אֵין לָנוּ לוֹמַר, כְּאֲשֶׁר מִצְּאֵנוּ דִּין סְקִילָה בִּתְוֹרָה - שְׂזֵה שֶׁחָלַל שַׁבָּת הָיָה מִכָּרַח לְחַלֵּל; וְלֹא מִפְּנֵי

הַקְלָלוֹת שֶׁבָּאוּ בַתּוֹרָה, נֹאמַר: שֶׁאֲשֶׁר עָבְדוּ עֲבֹדַת כּוֹכָבִים וְחָלוּ עֲלֵיהֶם הַקְלָלוֹת הַהֵן, שֶׁנִּגְזַר עֲלֵיהֶם לַעֲבֹדָה - אֲבָל בִּבְחִירָתוֹ עֲבָדָה כְּלָמִי שֶׁעֲבָדָה וְחָל עָלָיו הָעֶנֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: גַּם הֵמָּה בָּחֲרוּ בְּדַרְכֵיהֶם וְגו' (ישעיה סו ג) גַּם־אֲנִי אֶבְחַר בְּתַעֲלוּלֵיהֶם וּמִגֻּרְתָּם אֲבִיא לָהֶם (שם ד).

אֲבָל אָמְרוּ: וְחִזַּקְתִּי אֶת־לַב־פְּרָעָה (שמות יד ד), וְאַחֲרָכָּה עֶנֶשׁוֹ וְהִמִּיתוֹ - יֵשׁ בּוֹ מְקוֹם לְדַבֵּר וַיַּעֲלֶה מִמֶּנּוּ בִּידָנוּ שֶׁרֶשׁ גָּדוֹל. וְהִסְתַּכַּל מֵאַמְרֵי בְּזֵה הָעֵנִין וְשִׁים אֵלָיו לִבָּהּ, וְחִבֵּר אוֹתוֹ עַל־דִּבְרֵי זֵוִילָתִי - וּבָחַר לָהּ הַטּוֹב. וְהוּא אָצִּיל: שֶׁפְּרָעָה וְסִיעֵתוֹ אֵלּוּ לֹא הָיָה לָהֶם חֲטָא אֲלֵא שֶׁלֹּא שָׁלְחוּ יִשְׂרָאֵל, הִיָּה הָעֵנִין מִסִּפְקַ עַל־כִּלְפָּנִים - שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ־הוּא מְנַעַם מִלְשָׁלַח אוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: כִּי־אֲנִי הַכֹּבֶדְתִּי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו (שמות י א). וְאִיךָ הָיָה מִבְּקֶשׁ מֶהֶם לְשַׁלְחָם, וְהֵם מִכְּרַחֲמִים שֶׁלֹּא לְשַׁלְחָם? וְאִיךָ עֶנֶשׁם אַחֲרָכָּה כְּאֲשֶׁר לֹא שָׁלְחָם - וְזֶה נִרְאֶה עוֹל בְּלֹא סִפְקַ, וְסוֹתֵר כְּלָמָה שֶׁהַקָּדְמָנוּ הִצָּעֵתוּ? אֲלֵא שֶׁאֵין הָעֵנִין כֵּן. אֲבָל פְּרָעָה וְסִיעֵתוֹ מָרוּ בִּבְחִירָתָם בְּלִי הַכָּרַח, וְחִמְסוּ הַגָּרִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּתוֹכָם וְעוֹלוּ עֲלֵיהֶם עוֹל גָּמוּר, כְּאֲשֶׁר נֶאֱמַר בְּבֹאוֹר: וַיֹּאמֶר אֱלֹעֲמוֹ: הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' הִבֵּה נִתְחַכְמָה לוֹ (שם א ט-י) - וְזֹאת הַפְּעֻלָּה הִיָּתָה מֶהֶם בִּבְחִירָתָם מִבְּלִי הַכָּרַח, רַק בָּרַע לִבָּבָם. וְהִיָּה עֶנֶשׁ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לָהֶם עֲלִזָּה לְמִנְעָם מִהַתְּשׁוּבָה, עַד שֶׁיַּחֲזִילוּ עֲלֵיהֶם מִהָעֶנֶשִׁים מִהַשְׁהִיָּה רֹאוּי לָהֶם מִן־הַדִּין. וּמִנִּיעֵתָם מִהַתְּשׁוּבָה הִיא - שֶׁלֹּא יִשְׁלַחֵם. וְכִבֵּר בָּאֵר לוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ זֶה הָעֵנִין וְהוֹדִיעוֹ: שֶׁאֵלּוּ הָיָה רוּצָה לְהוֹצִיאֵם לְבֶד, הִיָּה מֵאֲבַד אוֹתוֹ וְסִיעֵתוֹ וְהָיוּ יוֹצְאִים מִהֵרָה מֵאֵין אַחִיר. אֲמַנָּם, רָצָה עִם

הוציאו אותם לענשם עלמה שקדם מחמת שעבודם, כמו
שהבטיח ואמר: וגם אתהגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחריכן
יצאו ברכש גדול (בראשית טו יד) - ואיאפשר לענשם אלו היו
עושים תשובה; ועלכן נמנעו מהתשובה והחזיקו בהם. והוא
אמר: כי עתה שלחתי אתי ואף אותך ואתעמך בדבר
ותכחד מןהארץ. ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור
הראתך אתלחי ולמען ספר שמי בכלהארץ (שמות ט,
טו-טז).

ואין לדקדק עלינו אם נאמר: שהשם יתברך יענש האדם
וימנעו מהתשובה ולא יעזבהו לבחר בתשובה - כי הוא
יתברך ידע החטאים, ולפי חקמתו וישרו יהיה שעור הענש:
פעמים בעולם הבא לבד, ופעמים בעולם הזה לבד, ופעמים
בשניהם. וענשו בעולם הזה חלוק: פעמים יענש בגוף,
פעמים בממון, ופעמים בשניהם. וכאשר יבטלו קצת תנועות
בני אדם שהם בבחירתו על צד הענש: כבטול ידו מן
המלאכה שלא יכול לעשות בה מאומה, כמו שעשה לירבעם
בן נבט, או לסמא עיניו מן הראות, כמו שעשה לאנשי סדום,
הנאספים על פתח לוט - כן יבטל ממנו בחירת התשובה, עד
שלא יתעורר אליה כלל וימות בחטאו. ולא נתחייב לדעת
חקמתו, עד שגדע למה ענש זה בזה המין מן הענש ולא
ענשו במין אחר, כמו שלא גדע מה היתה הסבה להיות לזה
המין זאת הצורה, ולא היתה לו צורה אחרת. אבל הכלל: כי
כל דרכיו חסד ומשפט, ויעניש החוטא כפי חטאו, ויגמל
המיטיב כפי הטבתו.

ואם תאמר: למה בקש ממנו לשלח את ישראל פעם
אחר פעם, והוא נמנע מלשלחם? ולמה לא באו עליו המכות
והוא עומד במרדו על עקשותו - כמו שאמרנו: שענשו
מהשם יתברך הוא: שיעמד על עקשותו - ולא היה מבקש
ממנו לבטל מה שאי-אפשר לו לעשותו? וזה גם-כן היה
לחכמה מהשם יתברך, שיודיעהו: שהשם יתברך יבטל
בחירתו כשירצה לבטלה. ואמר לו: "הנני מבקש ממך
שתשלחם, ואם תשלחם - תהיה נצול, רק ידעתי שאתה לא
תשלחם - עד שתמות". והיה הוא צריך שיודה לשלחם, עד
שיראה הפך דברי הנביא שאמר, שהוא יהיה נמנע להודות -
ולא היה יכול. והיה בזה אות גדול ומפרכס אצל בני אדם,
כמו שכתוב: ולמען ספר שמי בכל הארץ (שמות ט טז),
שהשם יתברך אפשר שיענש האדם: שימנעו בחירת
פעלה אחת ויודיעהו בזה, שלא יוכל למשך נפשו ולהשיבה
אל הבחירה ההיא.

ועל זה הצד בעצמו היה ענש סיחון מלך חשבון. כי למה
שקדם ממריו אשר לא הכרח עליו, ענשו יתברך שמנעו
מהעביר ישראל בגבולו מהפיק רצון ישראל, עד שנלחמו עמו
והרגוהו. והוא אמרו: ולא אבה סיחון מלך חשבון העברנו בו,
כי הקשה ד' אלהיך את רוחו ואמץ את לבבו וגו' (דברים ב
ל). ואשר הביא להיות ענין זה הפסוק קשה על המפרשים
כלם - מפני שחשבו, כי לא נענש סיחון אלא שלא הניח את
ישראל עבר בגבולו. ואמרו: איך ענשו - והוא מכרח, כי
הקשה ד' את רוחו ואמץ את לבבו? כמו שחשבו רבים שלא

נֶעֱנֵשׁ פֶּרְעָה וְעַמּוֹ, אֲלֵא מִפְּנֵי שְׁלֹחַ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ -
וְאִין הָעֵנִין כֵּן, אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

וְכָבֵד בָּאֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי יִשְׁעֵיהָ הַנְּבִיא, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ
יַעֲנִישׁ קֶצֶת הַמִּוֹרְדִים: שְׂיִמְנַע מֵהֶם הַתְּשׁוּבָה וְלֹא יַעֲזֹב
הַבְּחִירָה בְּיָדָם בְּאֶמְרוֹ: הַשִּׁמָּן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאֶזְנֵי הַכֶּבֶד
וְעֵינָיו הַשֶּׁעַ פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו וּבְאֶזְנֵי יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ יִבִּין, וְשֶׁב
וּרְפָא לוֹ (יִשְׁעִיהָ ו' י'). וְזֶה הַדְּבָר פְּשׁוּט אֵין צָרָךְ לְפָרֵשׁ, אֲבָל
הוּא מִפְּתַח לְמַנְעוּלִים רַבִּים. וְעַל זֶה הָעֵקֶר הוֹלְכִים דְּבָרֵי
אֱלֹהֵינוּ, זְכוּר לְטוֹב, בְּאֶמְרוֹ עַל הַכּוֹפְרִים מֵאֲנָשֵׁי דוֹרוֹ: וְאַתָּה
הַסְּבוֹת אֶת לִבָּם אַחֲרֵנִית (מַלְכִּים א יח לז). רְצוֹנוֹ לֹאמַר:
כְּאֲשֶׁר חָטְאוּ בְּרְצוֹנָם, הִיָּה עֲנִשָׁם עֲלֵיהֶם מֵאֲתָךְ שֶׁתִּסָּב לָבָם
אַחֲרֵנִית מִדֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה, וְלֹא תִּנִּים לָהֶם הַבְּחִירָה, וְלֹא רְצוֹ
לִהְיוֹת הַחֲטָא הַהוּא. וְהַתְּמִידוֹ מִפְּנֵי זֶה עַל כִּפּוּרָתָם, בְּאֶמְרוֹ:
חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הִנֵּחַ לוֹ (הוֹשֵׁעַ ד יז). רְצוֹנוֹ לֹאמַר: שֶׁהוּא
מִתְחַבֵּר אֶל הָעֲצָבִים בַּבְּחִירָתוֹ וְאוֹהֵב אוֹתָם - עֲנִשָׁהוּ שְׂיִנַּח
עַל אֲהֲבָתָם, וְזֶה עֵנִין "הִנֵּחַ לוֹ". וְזֶהוּ מִן הַפְּרוּשִׁים הַטּוֹבִים
לְמִי שֶׁיִּבִּין דְּקוּת הָעֵנִינִים.

אֲמָנָם, מֵאֲמַר יִשְׁעֵיהָ הַנְּבִיא, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁאֲמַר לְמַהֲתַתְּעֵנוּ
ד' מִדֶּרֶךְ תִּקְשִׁים לִבְנוֹ מִיִּרְאָתָךְ (יִשְׁעִיהָ סג יז) - אֵינוֹ מִזֶּה
הָעֵנִין כָּלֵל, וְאֵינוֹ נִתְּלָה בְּדָבָר מִמֶּנּוּ. וְאַמָּנָם עֵנִין אֵלֵינוּ הַדְּבָרִים
כִּפִּי מֵהַ שֶׁבֵּא לְפָנָיו וְלֹא חֲרִיו: שֶׁהַנְּבִיא הוּא הִיָּה מִתְרַעֵם עַל
גְּלוּתָנוּ וְגְרוּתָנוּ, וְהַפֶּסֶק מִמִּשְׁלַתָנוּ, וְתִגְבֵּרַת הָאֲמוֹת עָלֵינוּ,
וְאֲמַר עַל זֶה דֶּרֶךְ תִּפְלָה: ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל! כִּשְׂיִרְאוֹ יִשְׂרָאֵל
תִּגְבֵּרַת הַכּוֹפְרִים - יִתְּעוּ מִדֶּרֶךְ הָאֲמֶת וְיִטְעֶה לָבָם מִיִּרְאָתָךְ,

וכאלו היית אתה הסבה לסכלים האלה לצאת מדרך האמת.
כמו שאמר משה רבנו, עליו השלום: ואמרו הגוים אשר
שמעו את שמעך לאמר: מבלתי יכלת ד' וגו' (במדבר יד
טו-טז). ומפני זה אמר אחר זה: שוב למען עבדיך שבטי
נחלתך (ישעיה סג יז). רצונו לומר: עד שלא יהיה בענין חלול
שמך הגדול. וכמו שבאר בתרי-עשר מאמר הנמשכים אחר
אמת, המנצחים מן העובדי כוכבים בזמן הגלות, אשר מספר
דבריהם: כל עשה רע טוב בעיניי יי ובהם הוא חפץ, או איה
אלהי המשפט?! (מלאכי ב יז). וספר מדבריהם המובן מאריך
הגלות: אמרתם שוא עבד אלהים, ומה בצע כי שמרנו
משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני ד' צבאות, ועתה אנחנו
מאשרים זדים (שם ג יד-טו). והבטיחנו שם, שהוא יתברך
עתיד לבאר האמת, ואמר בזה: ושבתם וראיתם בין צדיק
לרשע וגו' (שם יח).

אלו הפסוקים המספקים בתורה ובמקרא שיראה מהם,
שהשם יתברך יכריח על העברות - והנה בארנו ענינם בלא
ספק, והוא באור אמתתי עם טוב התבוננות. ונשארו על
שרשינו: שברשות האדם היא המצוה והעברה, והוא הבוחר
בפעלותיהן: מה שירצה לעשותו - יעשה; ומה שלא ירצה
לעשותו - לא יעשה; רק אם יענישהו השם יתברך על חטאו
שיבטל רצונו, כמו שבארנו. ונשקנן המעלות והפחיתות בידו,
ומפני זה - צריך לו שישתדל לקנות לנפשו המעלות - שאין
לו מעיר זולתו שיעירהו עליהן. והוא אמרם במוסרי זאת
המסכתא: אם אין אני לי - מי לי?

ולא נשאר מזה הענין אלא דבר אחד שצריך לדבר בו מעט עד שתשלם כונת זה הפרק. ואף על פי שלא היה בדעתי לדבר בו כלל, אבל הצרך הביאני אל זה - והוא: ידיעת השם יתברך העתידות. שהיא הטענה אשר יטענו עלינו בה החושבים: שהאדם מכרח על המצוה ועל העברה, ושכל פעולות האדם אין לו בחירה בהן, אחר שבחירתו תלויה בבחירת האלהים. ואשר גרם לזאת האמונה - הוא: שישאל השואל: זה האיש, ידע בו הבורא אם יהיה צדיק או רשע, או לא ידע? ואם תאמר ידע - יתחייב מזה שיהיה מכרח על הענין שהוא אשר ידעו השם יתברך טרם היותו; או תהיה ידיעתו בלתי אמתית. ואם תאמר: שלא ידע מקדם - יתחייבו מזה הרקקות עצומות, ויהרסו חומות נשגבות בענין הדת. לכן שמע ממני מה שאמר לך והסתכל בו מאד - כי הוא האמת בלא ספק.

וזה כבר התבאר בחכמת האלהות, רצוני לומר: מה שאחר הטבע, שהשם יתברך אינו יודע ב"מדע", ולא חי ב"חיים", עד שיהיה הוא והמדע שני דברים, כאדם וידיעתו. שהאדם - בלתי המדע, והמדע - בלתי האדם; וכיון שכן הוא - הם שני דברים. ואלו היה השם יתברך יודע במדע, היה מתחייב מזה ה"רבוי", והיו הנמצאים "הקדמונים" רבים: ד' יתברך, והמדע אשר בו ידע, והחיים אשר בהם הוא חי, והיכלת אשר בה יכול, וכן כל תאריז יתברך. ואמנם זכרתי לך תחלה טענה קרובה וקלה להבין אותה ולהשכילה להמון - כי הטענות והראיות אשר יתירו זה הספק הן חזקות מאד ומופתיות אמתיות. והתבאר: שהוא יתברך שמו - תאריז,

ותאָריו - הוא, עד שיאמר עליו: שהוא המדע, והוא הידע, והוא הידוע; והוא הסי, והוא הסיים, והוא הממשיך לעצמו הסיים. וכן שאר התארים. ואלו הענינים קשים, ולא תקנה להבינם הבנה שלמה משתי שורות או שלש מדברי; ואמנם, יעלה בידך מהם ספור דברים לבד.

ולזה העקר הגדול לא התיר הלשון העברי לומר: "חי ד' צבאות", כמו שאומרים: "חי פרעה" (בראשית מב טו), "חי נפשך" (שמואל א טו). רצוני לומר: שם מצרף. כי המצרף והמצטרף אליו שני דברים חלוקים, ולא יצטרף הדבר לעצמו. ולפי שחיי השם הם - עצמו, ועצמו - חיו, ואינו דבר אחר זולתו - לא הזכירוהו בצרוף; אף אמר: חי ד' צבאות (מלכים א יח טו); חי ד' אשר עשה לנו את הנפש הזאת (ירמיה לח טז). הפנה בזה: שהוא וסיו דבר אחד.

וכבר התבאר כן בספר הנקרא: "מה שאחר הטבע" - שאין יכלת בדעתנו להבין מציאותו יתברך על השלמות, וזה - לשלמות מציאותו וחסרון דעתנו; ושאין למציאותו סבות, שיודע בהן; ושקצרה דעתנו מהשיגו, קלצר אור הראות מהשיג אור השמש, שאינו לחלשת אור השמש, אבל להיות אור השמש יותר מאור הראות שירצה להשיגו. וכבר דברו בזה הענין הרבה והם כלם מאמרים אמתים מבארים.

וראוי מפני זה - שלא נדע גם כן "דעתו", ושלא תכילהו דעתנו כלל, אחר שהוא - דעתו, ודעתו - הוא. וזה הענין נפלא מאד, והוא: אשר נבצרה מהם אמתתו. ואמרו: שהם

ידעו שמציאותו יתברך על השלמות אשר היא עליו לא תשג, ובקשו להשיג ידיעתו עד שיידעוה - וזה מה שאי-אפשר: שאלו תכיל דעתנו מדעו, היתה מכילה מציאותו - אחר שהכל דבר אחד. שהשגתו על השלמות - היא: שישג כמו שהוא במציאותו, ומן הידיעה, והיכלת, והחיים, והרצון, וזולת זה מתארו הנכבדים.

הנה כבר בארנו, שהמחשבה בהשגת ידיעתו - סכלות גמורה; אלא שאנחנו נדע, שהוא יתברך "יודע", כמו שנדע שהוא "נמצא". ואם ישאלנו שואל: איך הוא מדעו? נאמר לו: אנחנו לא נשיג זה, כמו שלא נשיג מציאותו אל השלמות. וכבר הרחיק כל מי שישתדל לדעת אמתת ידיעתו יתברך ונאמר לו: החקר אלוה תמצא, אם עד תכלית שדי תמצא? (איוב יא ז).

והבן כל מה שאמרנו: שפעולות האדם מסורות אליו; וברשותו להיות צדיק או רשע, מבלתי הכרחת השם יתברך עליו על אחד משני הענינים. ומפני זה היה ראוי הצווי והלמוד וההכנה והגמול והענש - ואין בכל זה ספק. אמנם, תאר ידיעתו יתברך והשגתו לכל הדברים - דעתנו קצרה להשיגו, כמו שבארנו.

וזהו כלל מה שכונו אליו בזה הפרק. וכבר הגיעה העת לפסק הדברים הנה, ואתחיל בפרוש המסכתא הזאת, אשר הקדמנו לה אלו הפרקים.